

Muhibbî

Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi
Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi.

Saltanat didükleri ancak cihan gavgasıdır
Olmaya baht ü saadet dünyede vahdet gibi.

Ke bu ayş ü işreti çünkü fenadır akıbet
Yar-ı baki ister isen olmaya taat gibi.

Olsa kumlar sağışınca ömrüne hadd ü aded
Gelmeye bu şişe-i zerh içre bir saat gibi.

Ger huzur etmek dilersen ey Muhibbi fariğ ol
Olmaya vahdet cihda kuşe-i uzlet gibi.

İçindekiler

● Ey okuyucu / Sabahattin YAVUZ	— 4	● Bat'nın Yüzünü Doğuya Çeviren Adam: Halil CİBRAN Ahmet KARACA	— 15
● Sırat-ı Mustakim / Aydın DAMAR	— 5	● Sınırları Zorlamak / Esra ADANIR	— 17
● Sana Yazıyorum / Ayşenur BAYRAK	— 6	● Uzun Bir Rüya/ Ayşenur BAYRAK	— 17
● Diriliş/ Buseyna ÖZTÜRK	— 6	● Melami Gazel / Sabahattin YAVUZ	— 18
● Şehirdeki İzdırap / RAHEL	— 7	● Gökyüzünün Kölesi Aleyna Hocaogulları	— 18
● Nerede O Mavi Mutluluklar? Yasemin SAVAŞ	— 8	● Cemil Meriç'in Dünyasında Kitap Mustafa SOYCAN	— 19
● Acı / Nejla KOR 8	— 8	● Kör Olduğumuz Uzaklar / Cemre AY	— 20
● Değişken Kavramlar: Hız ve Zaman Atilla CAN 9	— 9	● Dualar / HAYRUNNİSA ÖZDEMİR	— 21
● Kelepçe / Aslınur ÇELİK	— 10	● Suriye Mektupları SURİYE'M / Lamia Tarabîşi	— 22
● Hoşçakal Çocuk Rabia Sedef ÖZOĞLU	— 11	● İçimde Bir Boşluk / Tasnim Ahmed	— 23
● Masal / Aleyna GÖÇMEN	— 11	● Gurbet / Beyan AL-DİLB	— 24
● Metin ÖNAL MENGÜŞOĞLU RÖPORTAJI / Fatma Gül ÇOŞKUN Aylin SOMUNCU	— 12	● Durmadan / Atilla Can	— 25

İMTİYAZ SAHİBİ

Kanuni Kız Anadolu İmam
Hatip Lisesi
Aydın DAMAR

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Sabahattin YAVUZ

YAYIN KURULU

Atilla Can
Esra ADANIR
Ayşenur BAYRAK
Aleyna GÖÇMEN
Zeynep BEKTAŞ
Hayrunnisa ÖZDEMİR
Feyzanur SEVİM
Cemre AY

TASHİH

Ayşenur BAYRAKTAR

MİZAMPAJ

Meryem Betül DAMAR

SAYI 1

- Sayfaların Ardından / Zehra AKSU — 25
- Arayış / Nisanur YAVUZ — 25
- Şeytan Eğlenceyi Sever
Volkan TEKDEMİR — 26
- Vuslat / Betül ALTUN — 28
- Hakikatin Habercisi / Rahel — 29
- Fanus / Melisa BEKTAŞ — 30
- Kırık Dal / Aynisa DURSUN — 31
- Okulumuzun Faaliyetleri — 33

Zamanı çepeçevre kuşatmış ve yaşadığı ana tanıklık etmiş olanların dilidir yazmak. Silinip gitmek istemeyiz hiç. Bir işaret bırakmanın telaşı kol gezer ruhlarımızda. Hele düşüncelerimizi, birileriyle paylaşmak adına gösterdiğimiz çaba hiç de yabana atılır gibi değil.

“Küntü kenzen mahfiyya” ifadesinde bulur sanatı kuşananlar. Ben gizli bir hazine idim, tanınıp bilinmek istedim demiyor mu Yüce Sanatkar.

İnsanlar da Yüce Yaratıcının tecelligahı değil midir? Aslında bizim sandığımız şeyler de O’ndan değil mi?

Yazdıkça Mutlak Hakikat’i arama işinde olduğumuzu fark ederiz, üstat Necip Fazıl diyor ya hani şiir, Mutlak Hakikat’i arama işidir. Mutlak Hakikat’se “Allah’tır.” İşte poetikası yaratıcıyla altın halkalarla rabtedilmiş şairin sözleri, arşın hazinelerinin anahtarı olmaya adaydır.

O halde neyi niçin yazdığını anladığı anda bir de nasıl ifade edilmesi gerekir sorusuna cevap vermeli sanatçı. Estetik alanine peşine düşüp okyanustaki istiridyeden inciler devşirme gayretine eş bir dikkatle hayatı yorumlamalı.

Nefsanilik tuzağına düşmeden Yunusvari bir tevazu içinde. Gönlün diliyle söylemeli.

Yazmak, bir baş kaldırı bir isyanı içerir çoğunlukla. Kötülüğe karşı bir isyan ahlakı uyandırır içimizde .

İşte bu anlayışla sizlere seslenmek istedik ey okur! Söylenecek şarkılarımız vardı en mahzun ve en mesrur makamlara ayarlı.Bizler adımızı şair bir padişah’tan alıyorduk.MUHİBBİ idi mahlasımız.Divan edebiyatının en çok şiir yazan şairlerinden olan Kanuni Sultan Süleyman’ın ismiyle anılıyordu okulumuz.Bu şair padişah bizlere ilham ve hız verdi .

Bu ilk sayıda sizlerle buluşmak , bu dergiye emek veren öğretici ve öğretmenlerimizi heyecanlandırdı. Sizlere gölümüzün fısıltılarını sunuyoruz ey okuyucu ve ağızımıza göre kulak bulmaktır muradımız.

Sırat-el Mustakim

Oku, İslam'ın ilk emridir. Bu yüzden bizler de okulumuzda ilk olarak okumanın nasıl olması gerektiğini öğrencilerimize aktarmakla işe başlıyoruz. Çünkü oku emrinden sonra gelen emir, yaradan Rabbin adıyla okumaktır.

Okumanın kemale ermesi için yaradan Rabbin adının zikredilmesi ve tanınması gerekmektedir. Rabbimizi tanımak demek, Rablik taslayan diğer unsurlardan uzak kalmak demektir.

Hayat, bir hedefe varmak için yola çıkılan trafiğin yoğun olduğu bir yola benzer ki kuran-ı kerim buna sırat el mustakim der. Hedefimize kazasız- belasız ve vaktinde ulaşabilmek için hem yolları hem de yollardaki trafik levhalarını iyi bilmemiz gerekmektedir.

Tehlikelerini hiç bilmediğimiz bu yolculukta bize kılavuzluk yapacak ve levhaların doğru anlamlarını bize öğretecek rehberlere ihtiyacımız vardır. Rehber olmadan, kılavuz olmadan aklımızla tabii ki deneme yanılma yoluyla hedefimizi bulmak isteyebiliriz. Belki de bulabiliriz. Fakat bu denemeler bizi hedefimize ulaştırmak için yola çıktığımızda varacağımız menzil, hiçbir zaman ulaşmak istediğimiz menzil olmayabilir. Çünkü akılla yola çıkıp, nefis ve arzularımızla hedefimize varabiliriz. Aklımızı korumak, nefsimizin istek ve arzularından sakınmak kolay bir mücadele değildir. Çünkü akıl ve nefis karıştığı zaman, hangi işimizin akıllıca ve hangi işimizin nefsanî arzularımızın dürtüleriyle olduğunu ayırt edemeyebiliriz.

Yolculuk zor ve meşakkatli bir iştir. Yolculuğu tüm bu meşakkatleri aşarak nihayete

ulaştırabilmek için donanımımızın yeterli düzeyde olması gerekmektedir. Mesela dağa tırmanmak istersek, yanımıza aldığımız alet ve edevatlar dağcılık için gerekli olan donanım malzemeleri olursa sarp dağları yavaş yavaş tırmanabiliriz. Aksi halde dağın zirvesine varamayız.

Bizler de öğrencilerimizin, yaşam yolunda sırat el müstakim üzeri olmalarını ve gerekli donanımlara sahip olmalarını istiyoruz. Bunun için Allah'ın sözü olan kuran-ı kerim'i doğru anlama ve yaşamalarının yanında çağını ve tarihini, tarihi kültürünü, insanlığın ulaştığı seviyeyi daha iyi anlayıp algılamaları gerektiğini düşünüyoruz. Batı klasiklerinden tutunuzda Doğu ve İslam klasiklerine kadar tüm eserleri okuyabilmelerini ve bu eserler üzerine eleştirel düşünceye kavuşabilmelerini istiyoruz. Salt okumak ve okunanların kabulü değil de okuduğu eserleri yorumlama yetisine kavuşmalarını istiyoruz.

Öğrencilerimizin bu hayat yolunda kendi tecrübelerinin bir derlemesi olan okul dergimiz hepimiz için hayırlı olsun dilerim. İnşallah bu dergimiz öğrencilerimize yeni bir ışık ve yeni bir atılım olur.

Rabbimiz bizi doğru yola (sırat el mustakim'e) ulaştır. O doğru yol ki nimet verdiği insanların yolu. Sapıtılmışların ve gazaba uğramışların yoluna değil.

Aydın DAMAR

SANA YAZIYORUM

Oradasın, buraya bakıyorsun, biliyorum. Bu satırı okuyorsun. Şimdi bu satıra geçtin, kaşların kalktı. Belki de çatıldı. Kafan bulanıklaştı. Ne konuştuğumu, bu satırları kime yazdığımı anlamaya çalışıyorsun. Ben bu satırları sana yazıyorum. Ona buna değil. Sana yazıyorum. Dünyanın her neresinde-sin bilmiyorum, hangi şehirdesin, hangi şehrin hangi sokağındasın bilmiyorum. Nerede okuyorsun bu yazdıklarımı, bir otobüste misin, bir okulun sırasında mı oturuyorsun veya tren de misin, saat orada kaç?

Bilmiyorum... Sayfaya dökülen şalın veya saçın ne renk inan bana tahmin bile edemiyorum. Ve inan, bunların hiç birinin bir önemi yok. Saçlarının renginin, saçlarının olup olmamasının, kapalı veya açık olmanın, nerede ve nasıl olduğunun, saatinin kaç olduğunun... Tek önemli şey sensin. Bu satırları okuyor olman. Tek önemli olan şimdi bu satıra geçmiş olman. Neler yaşadın, neleri atlattın, neler yaşayacaksın, neleri atlatmak zorunda kalacaksın, bilmiyorum. Tek bir bildiğim var o da bu dünyada çıkmaz bir sokağın olmadığı...

Sonunun geldiğini hissettiğin her yolda, o yolun sonunda bir duvar da görsen, adım attığın an yıkılacak o duvar. Belki mahvolmuş durumdasın, belki yoruldu, belki pes ettin, belki çaresizsin, belki artık hiçbir şeyin iyi olacağına inanmıyorsun artık. Ama sen bu satıra geçmişsen hala bir umut var demektir. Çünkü bu satırları okumaya devam ediyorsan ya da bu satırlardan bir kurtuluş yolu bir cevap arıyorsan derin bir nefes al. Ve bil ki, vardır elbet bir çıkılacak yol. Yeter ki o yola adımını at. Mesela al eline telefonunu kendini tuttuğun o mesajı at. Ya da aynanın karşısına geç gözlerinin içine bak. Kendinden özür dile, kendini soktuğun o çıkılmaz duvarlar için ,kendini suçladığın her saniye için.

Bu dünyadaki en değerli şey sensin. Başkalarına verdiğin değerden kendine vermediysen şimdi bir kez daha özür dile kendinden. Çünkü herkez gittiğinde bir tek ruhun kalacak seninle... Senin yakın arkadaşın, en yakın alien sensin...

DİRİLİŞ

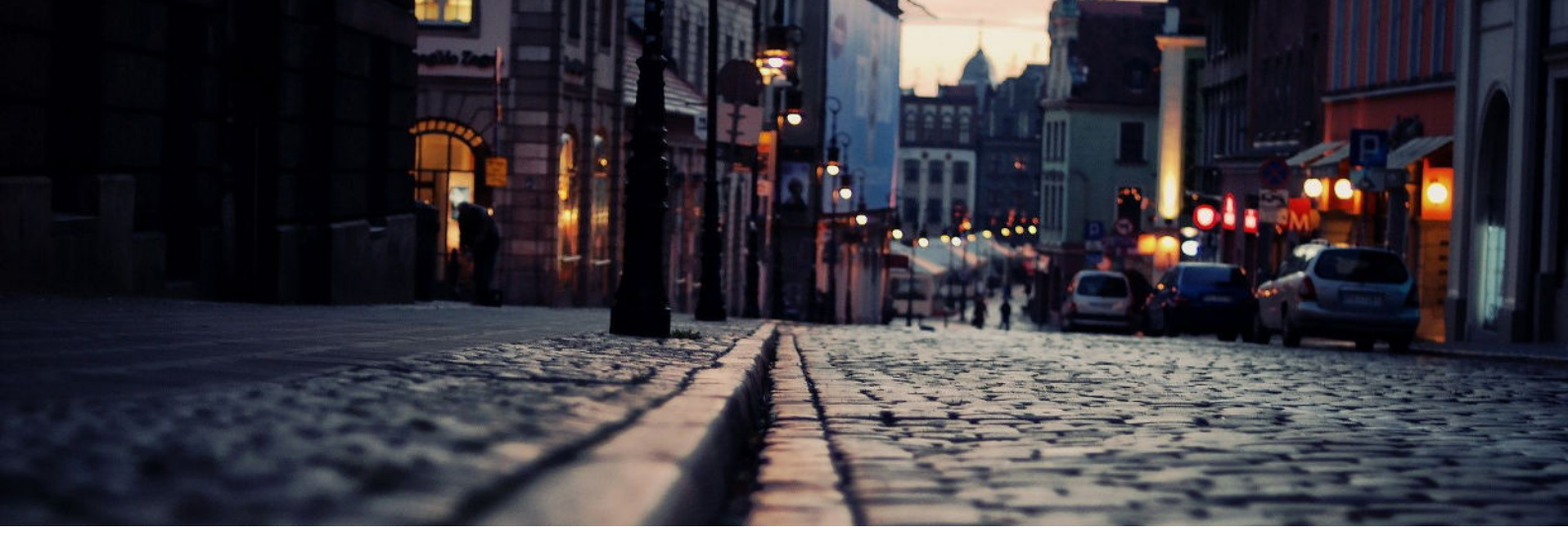
Dirildi içimde bir duygu, yırttı gömdüğüm toprağın altındaki kefeni, uzattı elini topraktan dışarı ve sıktı kalbimi diğer tüm duygular umut olup akana dek. Saltanat kurmayı, tah-ta oturmayı seven bir duyguydu bu sanırım...

"Başka duyguya yer yok," diyordu sanki "ben oldukça başka duyguya yer yok!" Yoktu başka duygu; gömdüğüm topraktan adeta bir ok gibi, toprağı yara yara çıkan, kalbimin her bir odasına tıpkı bir katran gibi yayılan duygudan başka... Sadece kalbimi değil, zihnimi de sarmıştı kara bulutlar. Bir duygu olmaktan çıkmış, bir zamanlar onu toprağa gömüştümün intikamını almak istercesine, hırsla tüm bedenime yayılmış, düşüncelerimin tek odak noktası olmuştu.

Göğsümdeki kefeni yırtıp, o duyguyu elle-riyle parçalamak isteyen kalbim, kalbimin yaptığıнын aptalca olduğunu düşünüp boyun eğen aklım; bedenim içinde sıkışıp kalan ve etime tırnaklarını geçiren ruhum ve serin bir vaveyla koparan dilim, üzerinden yüzlerce kitap geçmesine rağmen hala unutamadığım etki...

İşte şimdi o duygunun dirilişi...

Buseyna ÖZTÜRK

ŞEHİRDEKİ IZDIRAP

Sis, bir daha hiç geri dönmeyecek bir adamı yoklarcasına şehre indiğinde yoldan geçen yaşlı adam buz tutmuş kirli elleriyle, henüz uzamaya başlamış sakallarını sıvazladı ve tüm günün yorgunluğuna aldırış etmeden kahvehanenin kapısına üç kez vurdu.

Sis, şehrin her bir köşesine yerleşiyordu. İnsanlar, mumlarını yakıp evlerinin körpe pencerelerinden sis ve sokakta kaybolup gidenleri seyreliyordu. Yaşlı adam bir anlığına arkasına, sokak lambası ve kendisi dışında, geride kalan dünyaya döndüğünde kahvehanenin kapısı birden açılıverdi. Yaşlı adamın yılların ve zamanın etkisiyle kırışmış gözleri, kapının ardından ona umutla bakan ağabeyi Deha'nın gözlerini buldu.

Deha, kafasını kapının dışına çıkarıp etrafı kolaçan ettiğinde diyebildiği tek şey: "İçeri gel, şehre gelmeye yeni başladılar. Kimse seni görmeşsin." oldu. O günün sabahı, neredeyse altmışını devirmiş olan bu adam, Deha için küçük bir çocuktan çok da farksız değildi. Koca ceketinin içinde titreyen bedeni, pantolon askısı, bukle bukle omuzlarına düşmüş ince saçları ve bir suçlu gibi kahvehanede bir oraya bir buraya dolanan yeşil gözleri... İçinde söyleyemediklerinin oluşturduğu boşlukta kaybolmuş gibiydi. Titreyen elleri soğuktu. İyi bir şeyler yapmadığından adı gibi emindi. Sanki insanlarla alay etmeden, sisteme kafa tutmadan duramayan İhtiyar Nezo değildi. O gecedan sonra ne kendi sesini tanıyabildi ne de yansımasında onu bu denli iyi tanıyan adamı.

İnsanların iki aylık yokluğuyla şehir buz tutmuştu. Güneş, ebediyyen şehre veda etmiş ve o öfkeli sıcaklar adımını bile atmaya kesmişti. Ay her yerdeydi. Yaşlı adam -İhtiyar Nezo- masaların üstüne sıralanmış sandalyelerden birini alarak kahvehanenin en çok ışık alan köşesine ge-

çip oturdu. Kapıdaki asılı duran yırtık perdenin sızdırdığı zayıf ışık, gözlerini tıpkı bir cezaevinin kapılarından vuran ışık gibi kamçılardı. Kendini, yakın bir zamanda gerçeğini yaşayacağı bir sorgudaymış gibi hissetmeden yapamıyordu. "Anlat haydi!" dedi Deha, günün ilk ışıkları onun ak yüzünü kucakladığında. İhtiyar Nezo, gözlüklerinin camını sildi. Ne yapmalıyım, diyordu. Ne yaparsam bu işkenceden bu ızdıraptan kurtulabilirim? O an yıpranmış zihninde yankılanan tek şey, şehirdeki insanları, kahvehaneyi son görüşü olduğuydu. Şanslıydı, çünkü bir şeylerin farkındaydı.

Kahvehanede Deha'nın anlattığı ilk hikâyeyi, dinlemeyi, reddettiği dertleri, şehre geldiği ya da şehirde birden beliriverdiği andan beri bir köleymişçesine çalışmasına rağmen onu her görüşünde selam veren delikanlıyı, yastığını yorganını alıp dışarıda sabahlayışını... İhtiyar Nezo, daha şimdiden veda etmeye hazırdı. "Özür dilerim Deha." diyebildi sadece, sesi her zamankinden kederliydi kendine bir beden büyük gelen ceketinin cebinde bir şey ararken gözlerinden bir kaç damla yaş düştü. Deha'ya hiçbir şey diyemedi. Her şeyin farkında olmasına rağmen farkında olmadığı tek bir şey vardı. Şehrin bir kenarına tüneyip sadece rüyalarında yaşayan ve tüm bedeni bardak bardak ızdırapla dolu Levla'nın katili olmuştu.

RAHEL

NEREDE O MAVİ MUTLULUKLAR?

Yürü biraz daha belki aradığın mutluluk bir durak sonra karşına çıkıverir. Adım at-
maktan yorulmuş olabilirsin sen, ama ben
gerekirse koşarım yeni bir yola. Kaderimin
farklı paylara düştüğüne inanıyorum çünkü.
Bakıyorum da şöyle bir, bana ufacık yararı
olmayan insanlar bile hayatım hakkında
hüküm verir olmuş. Ziyarı yok.

Belki hayallerimiz var gerçekleşme-
si güç. Ya da bir umut olur dediğimiz im-
kânsızlıklar. Ama yine de olacakmış gibi
hissetmenin tarifi yok. Zor, çünkü ama-
ca bağlamadan istediğim her şey elimde
patladı. Sonuçta önemli olan mum olmak
değil, ışık saçmak gerekir. Konu; yangın.
Neresinden bakarsan bak içimi yakan koca
bir şey var. Kim isterdi böyle olsun gelen
giden hikaye. Çünkü; anlamını bilmediğin
cümleler üzerine yaşamaya çalışıyorsun
hayata amaçsız ve hunharca.

Önüne çıkan çeşitli engebeler seni bi-
raz daha öte biraz daha zora zorluyorsa in-
andığın doğruların arkasına sığınıp apaçık
bildiğin gerçekleri görmezden gelmek,
hayatın en can alıcı noktası bir bakımda.
Yazılanı yazmamın ötesinde çıkmadığımı
bildiğim halde tonlarca hayal kurup o hay-
allerin altında kalmak benim bedenimin en
büyük eseri. Ve bunun başrol şahı benim
ne yazık ki. İstediklerimiz öyle mükemmel
ve öyle masum olsun ki bembeyaz tıpkı
kar taneleri gibi.

Yüzümü yağmura çevirip sırtımı
fırtınalı rüzgara dayadığım da, her şey bir
evet kadar kolay, bir hayır kadar imkansız.

Yasemin SAVAŞ

ACI

Anlamalıydı Meryem
Kadının yüreğindeki acıyı
Geç olmadan

Herat'ın suları coşmadan
Ve boğmadan gençliğini...
Anlamalıydı Meryem

Adamın efsanelerindeki
Ateş saçı canavarların kimliğini
Ve gizlendiği çukurdan çıkmadan
Ateşinde yanmadan...

Söğütlerin merhametle sardığı rüzgarları
Bırakıp gitmemeliydi
Küçücük kulübenin saraya eş değerliğini
Ve bir zeytinin tanesinin

Kuzu çevirmeden daha lezzet verdiğini
Bilmeliydi bilemedi
Erkeğin hikayesindeki ateşin
Hayatını affetmeyeceğini...

Nejla KOR

DEĞİŞKEN KAVRAMLAR: HIZ VE ZAMAN

Çağımızın bulandırılmış kavramlarından biri de hız. Neye, kime göre hız? Hayatımızın her anını hızımıza göre ayarlamak durumundaymışız. Niyeymiş? Bu şekilde davranarak kendimize mi yoksa akıp giden zamana mı hizmet etmiş olacağız?

Hız, bilimsel formatlarıyla anılacak olunursa gidilen yolun zamana çarpımına denk gelen bir kavram. Bu tür ifadeler, bilimsel tasnifler formülüne edilerek bilim sofralarına buyur edildiklerinde, organizma tarafından daima bir iğrenti ile karşılanır. Lakin bunu hayatımıza, ruhumuza, yaşantımıza tatbik etmek, benzer tepkiyi de uyandırmaz organizmada.

Zamanı hızdan ayırmak tabi ki düşünülemez. Hem miladi hem hicri. Adına ne dersiniz deyin. Bütün zamanlar farklı ölçeklerde ele alınsalar da aslında hep aynı sonucu verir. Bunu ayrı kollardan akan, nihayetinde bir barajda toplanan sulara benzetebiliriz. Pekiyi zamanı, hızı; bireylere, toplumlara farklı kılan temel unsur ne acaba? Bunu da yine yukarıdaki örneğimizi biraz daha açım-layarak somutlaştırabiliriz sanırım

Farklı kollardan akan sular; isterseniz siz bunlara dere deyin. Aktıkları yörenin insan sayısına, toprağının cinsine, verimine ve bunlardan yararlanma oranlarına göre türlü nimetler bahşederler. Bu kollar; yani dereler üzerinde olan bizler, akıp giden sudan ne derece faydalanabiliyoruz. Suyun; balıklarından, toprağı sulama ve türlü tamlar elde etme nimetlerinden ne derece istifade edebiliyoruz. İşte tüm bu örneklerin anlatmak istediklerimizle ne alakası var dedirtebilecek bir noktaya geldik. Bu kollardan

faydalananlar için zaman hızla akar hissedilir; faydalanamayanlara ise yavaş. Aslında akıp giden suyun miktarı nihayetinde baraj tartısında pek de değişme olmaz. Sadece yaşadığımız anların, aynısıyla bir daha geri gelemeyeceği gerçeği gün gibi aşikâr kalır. Ne demişti Heraklitos: “Aynı ırmakta iki defa yıkanamazsınız.” Biz, yirmi birinci yüzyılda bunu: “ Farklı derelerde farklı insanlar, aynı anda yıkanabiliriz”e çevirebiliriz olsa olsa.

Bir bedevi gibi üç ayda gidilebilen bir mesafe, günümüzde bir saate inmiş olabilir. Bu, zamanın kesesinden kesinlikle ziyana tekabül etmez. İlkel klan, çok tanrılı toplumlarda zamanın yegane ölçütü belki de güneşti. Teknolojik araç gereçlerin zaman içinde icadı, zamanı güneşin çok da ötesine taşıyarak, evrenin bilinmezliklerine, sonsuzluğuna hapsetti diyebiliriz. Son derece gelişkin araç-gereçler, sadece insan yaşamını kolaylaştırmadı. Bunların insanlığa en büyük mirası, milyonlarca yıl dar kalıplara sığdırılan insan hayallerini ve aklını büyük bir hızla, milyonlarca yıl öteye taşımasıydı. Şimdi kısa sürede, milyonlarca yıl kadar mesafeyi aşmak, zamanın kendi içindeki hızını ele vermiyor mu? Ya da zamanın, eylemlerden bağımsız düşünölemeyeceği gerçeğini gün gibi önümüze sermiyor mu?

Hız ve zaman özünde kardeş kelimeler. Birini diğerinden ayırmaya çalışmak, siyam ikizlerine yapılan, sonu gelmeyen cerrahi müdahaleleri anımsatabilir. Bu açıklamaların ışığında hızı, zamanın dümen suyunda, insanın bilgi ve becerileri ile artırılan ya da kısılan bir ahizeye benzetebiliriz.

Atilla CAN

KELEPÇE

Almila, kara elmas denilen kömürü anımsatan saçlarıyla ötelere bakıyordu. Sessizce etrafı gözetliyordu. Rüzgar oluk oluk eserken saçları rüzgarın esintisiyle yüzünü kapatıyordu, minnacık elleriyle saçlarını toplamaya çalışıyordu. Uçurum mavisine aşıktı. Uçurum mavisine...

İçinden şunları geçiriyordu, 'ben Almila'ydım... Kızıl elmaydım...' Adem ile Havva'nın yediği o yasak meyveydim. Ruhumu hissileştiren oydu, işte beni bu kadar yoran, sürükleyen o adamdı. Fark etmişim! Köşeden gözlerini bana dikmiş bakıp bakıp iç çeken. Gözlerinin buğulu olduğunu fark etmişim. Uzaktan bakmasına rağmen gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Benim ruhumu öldüren adam, uzaktan bana bakıp sanki küçük çocuk misali ağlayacaktı. Gözlerindeki acı, gözyaşlarıyla yarışıyordu. Ne tuhaf ki ruhumu öldüren sadece o adam değildi. Birçok kez bıçak darbesi yemiştım fakat son bıçak darbesinin o adam olması bu sefer canımı acıtmamıştı. İliklerime kadar hissetmem gereken acıyı bu sefer hissetmemişim. Duygusuz birisi olmuşum sanki, naif ve zarif bir o kadar da her şeye kırılan, alınan kız gitmişti onun yerine duvar gibi dümdüz kız gelmişti.

Sevecen baba yürekli adam o gün beni söyledikleriyle korkutmuştu normalde tiz sesiyle ve nazik konuşurken, sesi dümdüzdü o gün elimdeki ona ait kum saatiyle oynarken birden dümdüz olan sesiyle irkildim ve elimdeki kum saatini ters çevirip zihnimdeki zamanın durmasını istemişim. Bana kıyamayan adam buğulu gözlerle, gözümün içine baka baka o mezara gömmüştü. Beni yeşertecek, mezardan kaldıracak oydu. O adamdı...

Aslınur ÇELİK

Hoşçakal Çocuk

Bir zamanlar sokaklarda, mahalle aralarında; top, misket, saklambaç oynayan, hayal dünyasında yaşayan, mutluluğu oyunda arayan saf çocuklardık.

Bir yerimiz acıdığında ya da kanadığında annemizin öpücüğü ile iyileşeceğini düşünecek kadar saftık. Şimdi ise acının ne denli gerçek olduğunu öğrendik. Ağladığımızda ise hemen her şeye kadar bir elma şekeri ya da kırmızı, mavi bir balonla kandırıldık. Susmak için, öyle de olurdu zaten...

Lise ya da üniversiteye gidenlere abi, abla derdik. Sonra büyüdük zamana yenik düştük, biz abi, abla dediklerimizin yerini aldık. Bizim yerimizi de başka çocuklar aldı ve onlar bizi gördüklerinde abi, abla demeye başladılar. Artık çocuk değildik, anladık ve her yıl bir adım daha atıyoruz ölüme, artık çocukluk, platonik aşklarımız olmayacak, cam kavanozlarda sakladığımız misketlerimiz, patlamasından korktuğumuz kırmızı balonlarımızı, be bebeklerimiz yok. En önemlisi hayallerden uzaklaştık. Oyun dünyasında yaşamıyoruz artık.

Sorumluluk sahibi olmuş birer birey olduk ve zaman bize artık çocukça düşüncelere hoşça kal demenin vaktinin geldiğini hissettirdi... Evet hoşça kal çocuk, sen şimdi sadece anılarımda ve fotoğraf karelerimde kaldın... Şimdi hoş geldin genç dünya...

Rabia Sedef ÖZOĞLU

Masal

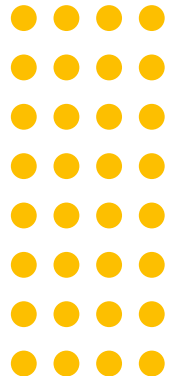
Karanlık ve sisli bir havada elimde mum ile yürüyorum. Arkadan gelen karga sesleri beni ürkütüyor fakat onları fazla umursamadan yoluma devam ediyordum. İlerledikçe sis daha çok artıyor, önümü bile göremez hale geliyorum. Ne bir ses ne de bir gürültü hiçbir şey duymuyordum, sanki kıyamet kopmuş bende kendi mezarımı arıyordum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor kum saatinden bir kum tanesi bile düşmekte zorluk çekiyordu. Yolumu kaybetmiş bulmakta zorlanıyordum. Bütün dünya durmuş bende duran dünyayı anlamaya çalışıyordum.

Sanki bir film izliyormuşum gibi en heyecanlı yerinde bir gürültü dikkatini dağıtmış filmi yarıda durdurmuş ve bir daha filme dönmemiş gibi...

Önümde gökleri delen bir dağ görüyorum. Kaf Dağı dediikleri bu olmalı. Kanatları rengarenk bir Anka, yakalıyor avuçlarımdan. Bana masal anlatması için rüyaların arasından süzülerek bir meleğin dizlerinin dibine bırakıyor.

Aleyna GÖÇMEN

METİN ÖNAL MENGÜŞOĞLU RÖPORTAJI

Metin Önal Mengüşoğlu'nu kendi ağzından dinlemek istersek bizlere neler söyler efendim?

Benim birkaç kimliğim var. Kendimi tanıtırken bütün kimliklerimi ayrı ayrı söylemem. Mesela İstanbul Hukuk Fakültesini bitirdim ama hukukçu kimliğim yok. Ben var olanlardan söz edeceğim. Bitirdim, hukukçu değilim, kendimi hukukçu diyemem bu bir. İkincisi Harput'luyum kendime Harput'lu diyebilirim. Çünkü Harput'un bütün yapısı üzerime sinmiş vaziyette. Son derece sağlam inançlı düşünen bir ailenin çocuğuyum. Anne tarafından da baba tarafından da ailenin ilk torunu olduğum için daima sevgi gördüm, muhabbet gördüm, sevgi hanesi içinde büyüdüm. Dolayısıyla ben de aynı sevgiyi insanlara yansıtan tebessüm eden bir insanım böyle bir kimliğim var. Şairim, hikayeciyim, İslam düşüncesi üzerine zihnini yoran, kalbini yoran, okuyan bir insanım. Oğlunu yirmi üç yaşında

hak yolunda yeniden Allah'a göndermiş bir insanım. Kendisi başörtü eylemleri sırasında üzerine su sıkılması sonucunda zatürre olup şehit olarak gitmiştir. Yirmi üç yaşında oğlum en büyük oğlum bu benim için saadettir. Evet üzüntüm var, acım var, kederim var ama dünyayı güzel geldi ve güzel gitti. Oğlunu yitirmiş bir baba kimliğim de var benim işte böyle kimliklerin var.

Yazarlık serüveninizi merak ediyoruz. Yazmaya nasıl başladınız?

Çok erken yaşlarda okur yazarlığa başladım. Aslında Ne kadar zamandır okuyorsunuz şeklinde de anlıyorum bu soruyu. Çünkü okuryazarlık ben de birlikte başladı. Okuma sevdası bir süre sonra kendiliğinden otomatik olarak yazmaya yöneltti beni. ortaokul sıralarında 1860'lı yılların yani 1962'den itibaren diyebilirim hem okuyor hem de yazıyorum. Dolayısıyla 1962'den bugüne düşündüğümüz de ne-

redeyse 50 yıla yakın bir zamandır hem okuyor hem de yazıyorum.

Okuma ve yazma ne katar insana? Sizi okur yazarlığa sevk eden etkenler ne oldu acaba?

Bunu tek bir etken olarak görmek çok zor. Niye okuyorum, yazıyorum bunu zaman zaman ben de kendime sormuşumdur. İnsan niçin okur, niçin yazar, okumak insanı ikiye katlayan bir şey yani farklı bir metin okuduğumda ikinci bir insan oluyorum yeni bir metin okuduğunda üç bir insan oluyorum hissine kapıldım. Ne kadar çok okursak o kadar çok hayatla yüz yüze gelmiş tanış olmuş oluyorum. Dolayısıyla zihnimi

ve kalbimi zenginleştiren bu okuma beni yazmaya da sevk etti. Yazdıkça da zihnim ve kalbim de bu kadar gelişti. O bakımdan beni yazmaya sevk eden şey zihnimi ve kalbimi de giderek onaran zenginleştiren adeta bir defineye bir hazineye sevk eden bir şeydi. Tabii bu entellektüel hazine ve definedir. Yani duygusal anlamda, düşünsel anlamda okurken ve yazarken kendimi bir hazinenin bir definenin içinde buluyorum. Bir hazine bir define içinde bulunan herkes müthiş bir coşku içinde olur. Benimki altın, gümüş ve elmas değil benimki düşünce ve derin duygularla dolu, o bakımdan beni yazmaya sevk eden şey ken-

dimi hazinenin definenin içinde bulmuş olmamdır. Tabii o hazine doğup büyüdüğüm yere yani Harput doğup büyüdüğüm aile, yani annem babam bir de doğup büyüdüğüm evdeki hayat anlayışı, yani idrak bütün bunlar beni okur yazarlığın hazinesine sevk etti.

Metin Önal Mengüşoğlu yazarken nasıl bir ruh hali içindedir? Bu sırrınızı bizimle paylaşır mısınız?

Halet-i Ruhiyem müthiş bir coşku ve şevkle dolu oluyor. Yazarken ben, yazarken aynı zamanda okuyan biriyim de, okurken yazan, yazarken okuyan birisiyim birbirini tamamlayan şeyler bunlar. Genelde öykülerim şiirlerin bile hayata dair hakikat ile temasta olan şeylerdir. Kurgusal fildişi kuleden değildir. Hakikatle yüzleşirken okumak derken de sadece metinleri okumak kağıttan okumak değil bir şarkıyı, bir türküyü, bir müzik parçasını dinlerken de okuma söz konusudur. Bir hayalhaneme gelen bir hayal büyütürken de okuma söz konusudur. Bu anlamda son derece zengin okumalarla birlikte yazıyorum. Benim Halet-i Ruhiyem bu anlamda müthiş bir coşku ve şevkle oluyor. Buna şimdilerde insanlar aşk kelimesini kullanıyor ama ben sevdâ ve muhabbet kelimesini daha çok tercih ediyorum. O bakımdan şevk ve coşku diyebilirsiniz. Sebebi de şu insanlara temas edeceğim, hiçbir insanı ötekileşmeden, hiçbir insanı dışlamadan, hiçbir insanı yabancı görmeden insanlarla tanış olacağım tanıdık olacağım diye düşünüyorum. Çünkü yazdığım şey bir süre sonra bazı okuyucular tarafından tüketilecektir. Ben öğreteceğim onlar tüketici. Onlar bunu tüketirken benimle tanış olacaktır. Bu biçimle ben de onlarla tanış olacağım çünkü onlar merak edecekler. Beni benim yazdıklarımla tanıyacaklar. Ben de onları benim okuyucum oldukları için onlara tanış olacağım.

Yazarken çektiğiniz en büyük sorun nedir?

Bu soru güzel bir soru. Günlüğüme başlarken söylemişim. Yazarken çektiğim en büyük zorluğu şöyle anlatayım. İlk 10 kitabını el yazısı ile yazmışım. Bir daktilom yoktu, daktilo çok pahalıydı. O yılları sizler hatırlamazsınız. Benim yaşadığım o yıllarda ilk gençlik yıllarımda kolay kolay herkesin daktilosu yoktu, böyle olunca elle yazıyordum. Ancak son derece kötü bir el yazım vardı. El yazısı ile yazıyorum diyelim ki sabaha kadar, ertesi gün uyandığımda kendi yazımı okumaya başladığımda okuyamıyordum. Çoğu kere tıkanıyordum. Burada ne yazmışım diye merak ediyordum. Böyle sıkıntılar yaşadım. Bir daktilo temin edebilecek maddi imkanım olmaması sıkıntı veriyordu bana bunun dışında yazmak bana hiçbir zaman sıkıntı vermedi. Yazmak her zaman sıkıntılarımı giden, beni rahatlatan bir şeydi. Asla bunun dışında bir sıkıntı çekmedim.

Olumsuz manada bir eleştiri aldınız mı?

Kitaplarımı dair ciddi anlamda edebiyat dünyasında yazılı bir kötü yoruma rastlamadım. Ancak benim söylemim Türkiye ortamında ezberleri ve alışkanlıkları bozduğu için arkamdan söz olarak dedikodular işittim. Ama yazılı anlamda benim eserimi ciddi bir şekilde eleştiren tek bir eleştiri metni yoktur. Ama dedikodu çoktur.

Metin Önal Mengüşoğlu roman ve hikayeye mi yoksa şiirle mi yakın?

Yazdığım hikaye kitapları üç tane. Bir tane de romanın var tamamını yazdım ve yayınladım. Sadece çocuklar için. Torunlarım var benim onlar için bir öykü kitabına başladım, onu henüz bitiremedim. Ayrıca bir yeni roman yazmaya da Allah ömür

verirse kendimi hazırlamak istiyorum. başarabilir miyim bilmiyorum. Ben aslında şairim elbette hikaye kitaplarım, romanımda var ama bana soracaksınız şiirimden sorun.

Kitaplarınızı yayınlamada ki en büyük destekçiniz kimdir?

Doğrusu kültür kitapları uzun yıllar yani benim ilk gençlik yıllarımda Türkiye’de yayınlayacak yayınevi bulamazdı. Hele hele çok fazla ünlü biri değilseniz kültür kitabı yayınlayacak hiçbir yayınevi bulamazsınız. Ancak şu var benimki şöyle bir özelliğim var çok erken yaşlarda başladım yazar hayatıma dolaşısıyla dergilerde ismim çok erken yaşlarda tanındı. O sebeple ben yani ilk kitabım hariç onun dışındaki kitaplarım için zorluk çekmedim. Yayınevleri bana gelmeye başladılar böyle bir özelliğim var.

Fatma Gül ÇOŞKUN Aylin SOMUNCU

BATI'NIN YÜZÜNÜ DOĞUYA ÇEVİRTEN ADAM: HALİL CİBRAN

1883 yılında Bsharri'de doğdu. On iki yaşındayken ailesiyle birlikte Amerika'ya göç etti. Orta ve lise öğrenimini Boston'da tamamladı. Daha sonra ailesinin ısrarı üzerine Beyrut'taki El Hikmet Medresesine gönderildi. 1902-1908 yılları arasında resim yaparak geçimini sağladı. 1908'de Paris'e gitti ve Güzel Sanatlar Akademisine yazıldı. Üç yıl süreyle çağının en büyük heykel tıraşı Auguste Rodin'den ders aldı. 1911'de yeniden Amerika'ya döndü. 1918'de ilk kitabı The Madman-Deli yayınlandı. 1923'de The Prophet-Ermiş basıldı. Bu kitabıyla adı bütün dünyaya yayıldı. Jesus, The Son Of Man- İnsanın Oğlu İsa ve The Earth Gods-Yeryüzünün Tanrıları adlı kitaplarıyla bu başarısını pekiştirdi.

Böylelikle yirminci asrın ikinci yarısında Batı dünyasının en çok sözünü ettiği Yakın Doğulu şair küçük ve düşünür olmuştur. İngilizce ve Arapça yazdığı eserleri, Japonca ve Sanskritçe de içlerinde olmak üzere yirmi kadar dile çevrilmiştir. Avrupa'da, Arap ülkelerinde ve ABD'de her sınıftan milyonlarca kişi tarafından sevilerek okunmuştur. Çağının sosyal çalkantılarla dolu günlerinde düşünceleri Lübnan'daki işçi, öğrenci ve aydın kesimlerince benimsenmiş, bunun kaçınılmaz sonucu olarak da eserlerinin okunması yasaklanmış, kitapları meydanlara yığılarak yakılmıştır. Aynı zamanda ressam da olan Cibran, Fransa'da ve ABD'de çeşitli sergiler açmıştır. Ünlü heykeltıraş Auguste Rodin, Cibran'ın resimlerini 19. Yüzyılda ölen İngiliz şair ve ressam William Blake'in yapıtlarıyla kıyaslanmıştır.

Cibran, Yakın, Orta ve Uzak Doğu'nun geleneksel öğretileriyle Batı düşüncesini karşılaştırmış, bireysel ve toplumsal olgulara çeşitli sentezler getirmiştir. Yapıtlarında şiirsel bir anlatım kullanmış, Doğu düşün-

cesini Batı diliyle yazmıştır. Bu nedenle Cibran'ın eserlerini okuyanlar, bir bakıma Peygamberlerin kutsal kitaplarını okuyormuş izlenimine kapılırlar. Tıpkı kutsal kitaplardaki gibi, yazım büyük önem taşır. Kullandığı aforizmalar adeta evrensel nitelikte sloganlara dönüşmüştür. İronik bir anlatım, mistik bir kurgu ve felsefi bir derinlik kitaplarının genel yapısına hakim durumdadır. Bu yönüyle 20. Asrın Ömer Hayyam'ı tespitinde bulunsam kesinlikle abartmadığımı söylebilirim. Her kitapta aşağı yukarı aynıdır. Bir Öğreten bir de ondan Öğrenenler vardır. Konu da az çok aynıdır: Doğa, Toplum ve İnsanoğlu. Bu üçlü her zaman bir bütün içinde ele alınır ve Öğreten, Doğa'nın, Toplumun ve İnsanlığın yasalarını anlatır. Öne çıkardığı değerler genellike sevgi, merhamet, erdem, tevazu, hikmet ve direniştir. Halil Cibran, gerek şiirlerinde gerekse resimlerinde İnsanoğlunu ve onun İnsanlığını en yüce doğa olayı olarak ele alır. Evrimlere yürekten inanır. "Sizler Doğa'nın çocukları-sınız" der mesela. İnsanlara eziyet edenleri, sömürenleri, zulmedenleri ve aldatanları şiddetle kınar. Ama sömürenlere de yalnız acıma duygusuyla yaklaşmaz. "Eğer başınıza despot geçmişse bunun sorumlusu sizlersiniz; Yüce Yaratıcı, alnınıza diktatörleri yazmamıştı. Bunu sizler kendi kendinize yapıyorsunuz" der. İnsanların, insanlıklarına kavuşmak istiyorlarsa, diktatörlere başkaldırmaları gerektiğini savunur. Cibran'a göre doğada, doğanın kendisinden başka giz yoktur. Pragmatizm'in doğurduğu madde tapıcılığına ve servet yığmaya şiddetle karşıdır. Doğa'yı diyalektik yöntemle yani karşıtlıkları kullanarak çözümler. Ne "evet" tek başına evet, ne de "hayır" tek başına hayırdır. İkisi de bütündür, biri olmasa öteki de var olamaz. Cibran için insanoğlu bir bütün olarak yüce bir yaratıktır. Duygu, düşünce ve davranışlarıyla doğanın sunacağı nimetlerin en iyisine layıktır. Doğa, nesi var

nesi yoksa adil bir biçimde insanlığa sunmaktadır; öyleyse insanlar da bu nimetlerden eşit paylar almaktadırlar. Başkalarının zararına, kendi çıkarlarına ticaret yapanlar, hiçbir üretimde bulunmadan onun bunun ürünü alıp birbirlerinden habersizce satarak oturdukları yerde kazanç sağlayanlar, insanlığın yüzkarasıdır. Cibran'a göre. Madem ki doğada Adalet var, Tanrı'nın bir parçası olan insanda ve onun toplumunda da aynı adalet bulunmalıdır. Kadın-erkek ilişkilerinde ne kadına, ne erkeğe üstünlük tanır. İkiniz de üstünsünüz, birbirinize gereksinmektesiniz, bu nedenle de eşitsiniz" der. Sevginin tutsağı olmayın, sevginizi kullanarak birbirinizin üstünde baskı kurmayın. Çünkü şunu aklınızdan çıkarmayın ki, sevginin tek hedefi vardır; kendi kendine yetmek. Sevgi, ne kendinden bir şeyler verir, ne de bütünlüğüne dışardan bir şeyler katılmasına göz yumar ...

Cibran'a göre sanat, sanatçının imgelemi ile yapıtını seyreden kimse arasında dolaysız biçimde kurulacak bir haberleşme aracı olmalıdır. Bu nedenle resimlerinde, seyredenin aklını karıştıracak, onu eserin gerçekliğinden uzaklaştıracak ayrıntılara girmediklerini belirtir. Tablolarında, sembolizm, naturalizm, ve realizm, iç içe girmiş durumdadır. Atomik yapıya büyük önem verilmiştir. Deformasyonlardan kaçınılmış yani kalıpları bozulmamış, figürlerin yüzlerine sindirilmiş olan dünyasal acı ve elemeler bedenlerine de işlenmek istenmiş gibidir. Cibran'ın bir başka özelliği de insanoğlunu hep doğadaki olağan şekliyle, çıplak olarak işlemiş olmasıdır. Kadınlar, erkekler ve çocuklar hep giysiden arınmışlardır. İster gökyüzünde ister yeryüzünde olsunlar, çevreleri yaşamın canlılığı canlı yapan buhurıyla sarılıdır. Resimlerinin çoğunda eşit sayıda kadın-erkek figürü kullanması da dikkati çeken bir noktadır. Çoğunlukla karakalem çalışmalar yapmıştır. Yağlı boya ve sulu boya tabloları da vardır.

Halil Cibran'ın en büyük başarısı, hiç kuşkusuz, kendini, sanatını, felsefesini ve düşüncelerini capitalist Batı toplumuna Ka-

bul ettirebilmiş olmasıdır. Kendi düzenini en uygar ve üstün düzen sayan Batı'ya akıl hocalığı yapmak hiç de kolay değildir. Akıl öğretmeye kalkışacak kimse kendi içinden gelmiş olursa pek ses çıkarmaz Batı, ama Doğulu, hele Yakın Doğuluysa hiç tahammül edemez. Cibran, Batı'nın işte bu insafsız ön yargıcı tutumunu kırmıştır. Üstelik kırmakla da kalmamış, Batı'nın gözlerini Doğu'ya çevirmiştir. Özellikle Batı'nın 1960 sonrası çiçekli devrimcileri Cibran'ı bayrak edinmişlerdir. Etkinliği her geçen gün biraz daha artmış düşünceleri biraz daha yayılmıştır. Öyle ki, ABD'nin devlet başkanı John F. Kennedy bile ünlü söylevinde onun düşüncelerinden yararlanmıştır. Vatan benim için ne yapabilir diye değil, ben vatanım için ne yapabilirim diye sorun.

1931 yılında New York'taki küçük bir çatı katında yoksulluktan ve peşi sıra gelen hastalıklardan kurtulamayarak öldüğünde 48 yaşındaydı. Cibran'ın tüm yaşamı acı ve kederle örülmüştür. Gençliğinde Lübnan'lı bir kıza aşık olmuş, fakat evlenme isteği gerek kendisinin gerekse ailesinin yoksul oldukları gerekçesiyle kızın ailesince geri çevrilmişti. Ölümünden birkaç yıl önce, sürekli olarak özlemini çektiği anayurdundan bir kadınla mektuplaşmaya başlamış, yeni bir duygu bağı kurmuştur. Ama bu sevgisi de yalnızca mektuplarda kalmış, parasızlık ve sağlığının bozukluğu yüzünden Lübnan'a dönememiştir.

Ancak, çektiği acılar Cibran'ı romantizmin koyu derinliklerine ya da mistisizmin içinden çıkılmaz bataklıklarına sürüklememiştir. Sevgiyi tüm insanları ve doğayı sevmek olarak almış, bireysel acı ve kederlerin gerçekte toplumsal nitelikte olduğunu göstermiştir. Bencillikten uzak olduğunu, kitaplarında kurguladığı hikayelerde çok rahat görebilirsiniz. Çektiği acılar da, yaşadığı sevinçler de toplumsaldır ve toplum içindir. Yaşadığı çağa ve topluma dertlenenlere selam olsun...

Ahmet KARACA

SINIRLARI ZORLAMAK

Boğulmuş sesin, kırıışmış gözlerin her şeyin belgesi idi. Henüz uyanıp avhalinin ne alem de olduğunu tatmamışsın. Ruhun belki göç etmiş ama kırıışmış gözlerindeki yansımasıyla feryat ediyordu. Bunu görüp de hissedebiliyordum. Belki son noktadır çığlık atmak. Bedenin fısıltısıyla, usulca boşalıverdi. En fazla sağanaklı fırtınalı geceleri anımsatıyordu gözlerin... Korkma minik kuş sen uçmaya devam et. Fırtına ve yağmura inat... Özgürlükte bu değil midir?

-Haykırmak

-Sevmek

-Sınırları zorlamak

Bunları yapıyorsan bil ki zaten özgürsündür. Çünkü orada senin kuralların, senin yaşam koşullarının fazlası konuşacak. Haykıracaksın... Bu aşamaya varmalıyım dediğin an seveceksin... İçin; mayhoşlaşacak. Peşinden gideceksin terk edersen bil ki o seni çoktan terk etmiş olacak. 'Önce inanacaksın, sonra aramaları geçmeyi düşüneceksin.' Yazsa hep yarım kalan hislerle hayata ayak uydurmaya başlayıvereceksin. Çığlıkta böyle bir şeydir;

Bazen dışardan yaşarsın hayatı, bazen de içeriden. Peki sen nereden yaşarsın hayatı?

II

Yalnızlığım kalabalıklaşmış, gözlerimin durduğu noktada. Sanki herkes üstüme üstüme geliyor. Kalabalıklaştıkça gözlerim körleşiyor. Görünmez, dokunulmaz, kırılgan hissiyatlarımın yerini uçsuz bucaksız bir sevinç hissi kaplıyor...

Yaşamak uçurumun kenarında ellerimle toprağın yakasını tutup, bırakmamak gibi bir güç istiyordu. Tüm yenilgilerimi günü sıcak güneşinde yakıp, orada bırakmak istedim. Bizi de götüreceksin gittiğin, attığın her adımda... Yaşananlar yaşanmış bir kere... Şimdi ise her şeyi sürüklüyordum ardından...

Tövbe, insanı huzura götüren tek kapıydı. O kapıya yürüdüm. Sahili olmayan aşk denizimin kapısındaaydım. İçimde sükunet...Hayat güzel olanı fark etmekte; geç olmadan anlamıştım. Gönlümde sonsuzun bestesi, niyaz makamında.

Esra ADANIR

UZUN BİR RÜYA

Tanrı insanları derin bir uykuya yatırdı. Sen ise o kısacık uykuya yatırılmış uzun bir rüyaydın. Manzaraya doğru bir çizgi çizerken görüyorum seni. Hayallerini yok eden sevdiklerinin çizgisini.

Seni izliyorum. Sanki ayaklarında tonlarca demir var ve sen mıknaatıs döşenmiş yolda yürümeye çalışıyorsun. Bu yolda yürümeye çalışan senin bedeninin değil, ruhun. Bildiğini bildiğim bir söz fısıldıyorum boşluğa. O boşluk kelimelerimi yiyor, cümlelerimi yutuyordu. Ölümün kızgın halesi, insanın boğazını sıkmaya başladığında idam edilir hayaller. İnsanlık ölmeye başlıyor.

Sen ise henüz ölmemiş ama sana uzak olmayan ve üzerine çukurlar kazınmış bu yolu yürümeye çalışıyorsun. Çukura düşüp can havliyle çıkmaya çalışan insanları izliyorsun. Göz bebeklerim göğüs boşluğundaki damarlarında asılı duran kalbini izlerken yanıyor. Kalbin ağlıyor, vücudun yanıyor ama sen sadece olanları izliyorsun. Yürümekten can veren ayakların bir çukurun yanından geçmeye yüz tutarken gözünün önündeki acı çeken çocuğa baktın. Gözleri sana yalvarıyor, ağzı dua ediyordu. Yapacağın tek şey elini uzatıp onu o çukurdan çıkartmaktı ama sen sadece o çocuğa baktın. Kurtarmak yerine onu o çukura gömdün. O çukuru ona mezar yaptın.

Şimdi kanlı ellerinin yaralı avuçlarında tuttuğun donmuş bir kalp ve ışığı sönmüş bir ruh var. Sen, sessizliğinden daha yüksek bir sesle şarkı söylerken, göz yaşlarının o çocuk için aktığını hissediyorum. Yalvaran gözlerinin kamçı gibi göğsünü zorladığını biliyorum.

Tanrı, bu uzun rüyanın sonucunda günahını, ellerine vurup kalbinden çaldı. Tanrı seni, kendi yüzüne çarptı.

Ayşenur BAYRAK

Melami Gazel

Ey gönül, sohbet-i arifanda sana gel dediler.
İç bu devrin şarabını, kendin hemen bul
dediler.

Arifin gönül evi, Süleyman mabedinden yüce.
Sana hüsnü tecellada, öyle güzel kul dediler.

Bırak eteğinde nice elmas ile inci mercan
Gir ki aşkın otağına fenadan kurtul dediler

Bunca varlık sana zindan, sıyrıl cümle
fenalıktan!
Gül dalında varsa diken, çabucak yontul
dediler.

Giy melamet hırkasını, nefesine yüz verme
sakın!
İnsanların anasından, göklere savrul dediler.

Ey Günahi, ne arasın kesretin gamhanesinde
Bulandığın yeter artık, biraz da durul dediler.

Sabahattin Yavuz

GÖKYÜZÜNÜN KÖLESİ

Bir bulut; karanlığın verdiği acıyı biliyor-
muşçasına, haykırıyordu gökyüzünde.
Şimşek çaktıkça aydınlanıyordu sanki,
mazisinden kalan hüznüleri ve yeniden
dökülüyordu gözyaşları kimsesiz caddele-
re...

Kendimi buluyorum adeta, ne kadar
da ortak yönlerimiz vardı böyle. Baksanı-
za yorganımız, gökyüzümüz bile aynıydı.
Çünkü, kendimi bildim bileli sokaktaydım
ben, şimdi olduğu gibi. Usulca yürüyor-
dum, tek ışık kaynağı sokak lambası olan
cadde. Bir kahvem eksikti adeta sis bulut-
larına karışan bir de ağzıma göre kulak
bulabileceğim o dost yüz.

Yeniden, tazelenen bir bulut gibiyim
adeta. Gökyüzümün kızılığında uyanır,
karanlığında yumardım gözlerimi. Hoyrattı
çünkü dar vakitler.

Aleyna HOCAOĞULLARI

CEMİL MERİÇ'İN DÜNYASINDA KİTAP

Her toplum bir kitaba dayanır. Tevrat, İncil, Ramayana, Neşideler Neşidesi. Senin kitabın Kur'ân-Kerîm, Son hitap.

Bize her an kollarını açan dostlar topluluğudur kitaplar. İçlerinde hükümdarlar da vardır, devlet adamları da. Bizden her daim iltifat beklerler.

Kitapları severseniz konuşurlar sizinle. Önce kitaplara teslimiyet, anlama çabası, sonra hüküm.

Okumak kalbin olgunlaşarak hassaslaşması, zekanın daha işlek olması, ruhun daha huzurlu olması demektir.

Kitaplarla düşüncemiz yeni fetihlere kanatlanır, gündelik, bayağı, alışılmışı takılmadan yeni ufuklara yelken açarız. Okumak iki ruh arasındaki âşıkane bir konuşmadır.

Meçhule açılan kapıdır kitap. Meçhule yani masala, esrara, sonsuza. Kitap denilen uçsuz bucaksız okyanusta daima yeni keşifler yapmak her zaman mümkündür.

Okuma içimizdeki meçhul âlemin kapılarını açan bir anahtardır.

Hakikat başkalarının hazırladığı bir bal değil ki onu kitap sayfalarından toplayabileyim. Hakikati kafamızın ve gönlümüzün iç hamleleri ile fethedebiliriz. Zihin arı, kitap çiçek, dış dünya kovan.

Okuduğunu tahlil etmeyen, daha önce okuduklarıyla karşılaştırmayan, her an kendi kafasını kullanmayan zekâsını mahfeder. Okumak sayfanın bütünü, cümleleri, kelimeleri anlamaktır. Dikkat eksikliği olunca okuduğumuzu tam anlayamayız. Hızlı okumak dikkatin yoğunlaşmaması demektir.

Okumak dostluk kurmaktır. Bu dostluğun diğer dostluklardan farkı; samimiyeti, hasbiliği ve iç açıcı olmasıdır. Yani okumak dostluğun ilk saf halidir. Saf ve sakin bir dostluk. Bu dostlukta ne gösteriş, ne de gevezeklik vardır, sadece sukut içinde bir kaynaşma vardır. Kendi kendimizle baş başa kalış.

Kitap sahiden kitapsa dili de saftır. Sıhhatli bir zekâ kitaplardan kendi dünyasını kurmak için yararlanır. Onları gelişi güzel okuyarak zihin hamallığı yapmaz. Bu kimseler için okuma en asil çabadır. KİTAPLAR ZEKÂYI KİBARLAŞTIRIR. Zekânın tavırlarını efendileştirmek için okumak zorundayız.

Son İlâhi hitabın ilk cümlesi "OKU". Varlığı, hayatı, kendini anlayarak oku. Ümmi (okuma-yazma bilmeyen) bir topluma vahyin ilk mesajı-emri "oku." Kur'ân'ın ilk muhatapları bu ilâhi emri kendilerine tebliğ eden Hz. Peygamber'in (s.a.v) rehberliğinde "oku" emrinin gereğini yerine getirerek asalet ve irfan merkezli İslâm medeniyetinin temelini atmışlardır.

Okuma- anlama melekesini kaybeden Müslümanlar asırlar geçtikçe irfan (bilme, anlama, sezme) meşalesini söndürerek asaletlerini kaybetmişlerdir. Hafızamıza çakıl taşları gibi saplanan bilgi kırıntılarının adı kültür oldu.

Okumayı eylem haline getirenler; karanlıkla aydınlık, basiretle körlüğü fark ederek aklın yaratışı gayesi olan hakikate ulaşmak için her daim tezekkür halindedirler.

Mustafa SOYCAN

Kör Olduğumuz Uzaklar

Kördü gözlerimiz, görmüyorduk hiçbir şeyi. Sırf vicdanı körelmiş insanlığımızın keyfi kaçmasın diye... Bizim 'insanlık' diye ortalığı inletip, sözde farkındalıklarımızın hepsi kör olduğumuz, göz yumduğumuz acı hayatların çılgınlığıydı.

Anlaşılan çok uzak kalmıştık iyiliklere, güzelliklere, bir kadının gerçekten iyi ve mutlu olduğunu görmeye, çocukların içten gülüşlerine... Sahi, bu kadar uzak kalacak ne yapmıştık kalplerimize, vicdanlarımıza?

Bir çocuğa verilebilecek en güzel armağan sonsuz sevgi, huzur ve güven vermek değil miydi, neden hepsini ellerinden birer oyuncak misali binbir hırsla çekip aldık? Öyle bir hırs bürümüştü ki insanlığın gözünü, çocuklara; "Hayalin ne?" diye sordüğümüzde "hayalim yok," cevabını alacak kadar güçlüydü.

Kadınlara biçilen hayatlar da farksız değildi aslında... Kadın mutluluğu; bazen iki kelimedede, bazen gördüğü değerde bulurdu. Bunu göremeyen kirli kalpler, hüznü vermeyi gerek gördü kalplerine... Sessiz çılgınlıkları, yatağında; korkuyla büzülmüş, elleri kulaklarını sıkı sıkıya kapatmış çocuğun zihninde hapsolurdu...

Kimse duymazdı bu çılgınlıkları, kimse görmezdi bu zulmü. "Çocuklar duymasın!" dediğimiz yerde tam da onlar duyuyordu, şahit oluyordu. Her korkuyla titreyişlerinde, her akıttıkları gözyaşlarında kirlenmiş vicdanlarımızın kalıcı izleri vardı. Belki onlar böylesine körlüğü, vicdansızlığı affederlerdi ama vicdan mahkemelerimiz bitmeyecek ağır davalarla dolu olacaktı.

II

Umutsuzluk ağlarım benliğimi kelepçelerken, gölgesinin karanlığı, özgürlüğü vaat eden yalancı cennet gibiydi. Dışarıdan mükemmel ve kusursuz gözüken gölgenin karanlığı içerden acıtan, can yakan derin bir yaraydı. İnsan yine darmadağın oldu.

Bir yürek uzaklara yalınayak yürüyor, bir yürek kırık umutları iyileştirmeye teşebbüsten yargılanıyor, ağır hissizlik mahkemesinde... Müebbet hapis cezası alıyor intihara sürüklenen yürekte, ne acı... Ömrü boyunca kanayacağını bile bile teslim oluyor adaleti olmayan yüreğin hücrelerinde.

Kalbimde sükuneti bulmak için bir menfez arıyorum. İlahi bir aşkıta yok oluyor karanlıklar.

III

Tüm hissizliklerimi aklımın bir köşesine iterek, emin olduğum adımlarla uçurumun kenarına doğru yürüdüm. Manzarası güzeldi aslında gözlerimin ama bir irade gerektiriyordu bu manzara. Bir yanı masmavi deniz, bir yanı uçsuz bucaksız gökyüzü... ya kuş gibi olup yükselecektim ya da değersiz bir et yığını olup düşecektim. Umutlarımız aslında burada tutsaklaşıyordu. Oldukça saçma ve haksı bir rekabetti bu aslında bakılırsa. Önünde iki seçim yolu var ve sen birisini seçmek zorundasın ya iyi yolu seçip mantığını galip getireceksin ya kötü yolu seçip kalbini tatmin edeceksin. Bu sefer durum başkaydı ne mantığının galip gelmeye, ne de kalbimin tatmin olmaya mecali kalmamıştı. Aklımdan geçen düşünceler böylesine hızlıydı ki bir kum saatinin taneciklerinden farksızdı. Kayalık-

lara sertçe çarpan keskin rüzgarın çıkardığı tiz ses kulaklarımı doldururken içimi bir ürperti kaplamıştı. Sonra yüzüme değen ince meltem ile soğuk damlalar hissettim, canım yanıyordu. Yorulmuştum, nefes almaktan, böylesine boşlamaktan. Beni gerçekten anlayan tek bir nefes yoktu. 'Dert çok derman yok' demişler... Kağıt, kalem, çakmak ve dert, tasa ile dolmayı bekleyen bir kavanoz. Gözlerimin nadiren yosun tuttuğu gecelerde yazdığım dertli sayfalarımın kara külleri benim yoldaşımdı. Belki bir nefes değildi ama bir nefesten fazlasıydı. Şimdi burada bir nefesten fazlası olanlar ile veda vaktiydi. Titreyen elimle korkarak kapağını açtım, son kez o acı kokuyu ciğerlerimde hissettim, veda kokuyordu. Hissettiğim rüzgarın verdiği deli cesaretle kara külleri o iki maviliğin arasına hapsettim. Maviliğe hapsoldüğünü hisseden kara küllerimin acı çığlıkları ile son sessizliğime 'bitti' diye fısıldadım. Sonra bir ses duydum göklerin ötesinden. Bütün kirlerinden arınarak gel diyen. Kalbin karartılarını atarak gitmek istiyorum.

Cemre AY

Dualar

Kalbimde kilit taşıyorum,
Anahtarı nerede.
Gözleri kör olmuş biriyim,
Aklaşmış mavi gözlerimle göğe bakıyorum.

Duyguları şişirilmiş bir balon,
Umutlarımda var değilim.
Bir keman sesine karışmış,
Hüzünlü sesimde.

Kimsede olmayan,
Bir ben varım bende.
Dualarım var sonsuza gider.

HAYRUNNİSA ÖZDEMİR

Suriye Mektupları

SURİYE'M

I

Ağladın yıllardır ana gibi. Damarlarımda içinde sana olan sevgim dolaşıyordu. Ama kimse bilmiyordu. Yoksundum senin o havanı solumaktan içime çekmekten. Biliyor musun Suriye'm? Ben daha göremeden sevgini hissedemeden aldı beni korku götürdü.

O kucağından senin sevgine hasret geldim buralara. Bir sessiz yabancıydım sanki şu koca dünyada. Kimse anlamazdı. Kanın arasında neyin geçtiğini kimse görmez ya işte öyle kimse sevgimi görmedi. Kızdılar, azarladılar, vatan sevgisini aramak için yola çıkıp büyüyen çocuğa kızıp yok ettiler. Sanki onun bir suçu varmış gibi çok üzdüler.

Suriye'mde bir kurşun değil bin kurşun yağıyordu, bir çocuğun ve annesinin üzerinden. Ve annesi çocuğu korudu. Çocuk yetim, öksüz, sevgiye muhtaç kaldı. Bombaları, kurşunları gökyüzünden sanki yıldız sanıp güle güle izlerdim. Ama bilmiyor ki o çocuk vatanını taşlamak için düşen şeylerin bomba, kurşun olduğunu bilmiyordum ki. Öylece seyrediyordum.

Çocuk hep şefkat, sevgi ister ya işte bende çocuktum, şefkate, sevgiye muhtaçtım. Ama bu sevgini hissetmeme izin vermediler. Yaşlılar, gençler, çocuklar gözlerimin önünde koşup ağlıyordu ben ise korku içinde titriyordum. Biliyorum çok şey yaşamadım, sadece binamızın üst katı ve komşumuzun evi bombalandı. Ben o çocuk aklı ile yasını ezbere bildiğimde her şeyin biteceğini sanıyordum ama olmuyordu. Kıyamet mi oldu diyordum. Çocuk için kıyamet olması için korkunç bir şey olsun yeterdi. Savaş o kadar korkunçtu ki kıyamet koptu sanıyordum. Çocuk yaşta mucize ile kurtulan bebek gördüm. Ama yine de bunlara rağmen vatan sevgisini aramaktan vazgeçmeyeceğim.

Ben, kötü anılarım ve savaş ile birlikte yaşadıklarım. Hepsini kalbimdeki mezarlığa gömdüm ve ayağa kalktım. Ve her şeye rağmen dimdik ayakta kalacağım. Bir anne çocuğunun dimdik ayakta olduğunu görüp gözyaşlarını siler ve güler ya, işte Suriye'mde beni gördüğünde gözyaşlarını silip gülsün diye dimdik ayakta duracağım. Duracağım ki Suriye'mde dünyaya nasıl gülünür göstereyim.

Lamia Tarabîşi

İçimde Bir Boşluk

II

İnsanın içinde bir sürü şey vardır. Umutlar, hayaller, duygular ve düşünceler. Hepsi bir araya toplanıp bir insanı oluşturur. 17 Mayıs. O gün benim yuvamdan ayrıldığım gündü. O gün benim için çok korkunç ve endişeli bir gündü.

Evimizden çıktığımızda etrafımız bombalarla sarılıydı. Herkes endişe içindeydi. Ve yaptıkları tek eylem o ortamdan kaçmaktı. İnsanların kaçarken gözlerinin içindeki korkuyu görebiliyordum.

Onlara o kadar çok yardım etmek isterdim ki elimden gelen hiçbir şey yoktu. Dünya sanki bizim için durmuş gibiydi. Etrafta mahşeri bir kalabalık vardı.

Sonra ben ailemle bir araca bindim ve Halep'ten ayrılırken içimde bir boşluk oluştu. Gözümde, Mekke'den ayrılırken arkasına dönüp "Beni zorlamasalar da vallahi seni bırakmazdım." Diyen peygamberimizin hikayesi canlandı. Evet çok üzümüşüm. Ama ailemin yanımda olması benim için bir sevinç, bir şükür kaynağıydı. Yaşananların şokunu atlatamadan ailemle birlikte bir yolculuğa çıkıyorduk. Bu yolculuk adeta Mekke zulmünden kaçıp, Medine'ye giden muhacirlerin yolculuğu gibiydi.

İlk olarak Halep'in bir köyüne yerleştik orada

altı ay kaldık. Bu altı ay içinde enteresan olaylar yaşadım. İlk olarak bir rüya gördüm. Rüyamda ailemi özellikle dayımı gördüm. Dayım kimseye bir şey söylemeden bir araca binip bizden uzaklaşmıştı, nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Tüm bu gördüklerimin sadece bir rüya olarak kalmasını isterdim. Fakat rüyamda gördüklerim gerçeğe dönüştü ve ben dayımın bir araç içinde habersizce çekip gidişine şahit oldum.

O günden beri dayımdan hayatta olup olmadığına dair hiçbir haber alamadık. En kötüsü de dayımın kayboluşunu ikinci günü yengem doğum yaptı. Dayımın çocuğu Suriye ve emsalleri olan Filistin, Bosna gibi ülkelerde babasız dünyaya gözlerini açan zulüm ve acının coğrafyasında doğan tek çocuk değildi.

Yaşanılan acıları yazacak, anlatacak kelimelere bulmakta zorlanıyorum. Yaşadığımız acının büyüklüğünü günü geldiğinde soracağımız hesaptan anlayacaklar.

Bizler, Türkiye'ye muhacir olarak geldik ve Türkiye bize ensar oldu. Türkiye'de bizi sevenler olduğu kadar sevmeyenler de vardı. Bizler savaş öncesi vatanımızda huzur içinde yaşıyorduk. Temenni ederim ki bizi sevenler hatta sevmeyenler bile şunu anlamalı vatanlarına sahip çıkmayanlar nereye giderse gitsin "

III

gerçek mutluluğu yaşayamaz.” Herkes kendi vatanına sahip çıkmalı ve vatan olmayınca hiçbir şeyin anlam ifade etmediğini bilmeliler.

Ben, son olarak kendim gibi düşünen Suriyeli gençler adına şunu belirtmeliyim ki “bizler vatanımıza dönüp yeniden bir hayat ışığı yakma mücadelesindeyiz.” Benim hayalim çok iyi bir doktor olup ülkeme dönmek ve yaşanabilir bir hayat kurma umudundayım. İnaniyorum ki kaybettiğimiz tüm yakınlarımız, başta dayım olmak üzere tüm sevdiklerimle bu dünyada yahut ahirette birlikte olacağız.

Ve bir gün uçakların uçtuğu semalarda beyaz güvercinlerin kanat çırpışlarına, tekbir nidası ile eşlik edeceğiz.

Tasnim Ahmed

Memleket havası ararsın, tanıdık bir yüz istersin, aynı dili konuşmayan senden farklı insanların için düşmek, en zoruda, gurbet insanı eğitir. Yalnızlığı, sabrı öğretir bize!

İlk defa anlarınız büyüdüğümüzü. Ana kucagının şefkatini. Baba ocağının sıcaklığının kıymetini en iyi gurbette olan bizler anlarız! İnsanların doğup büyüdüğü onlarca belki yüzlerce anısının olduğu yerden ayrı düşmesidir gurbet... Her şey gözünde yabancı gözükür... Bu durum uzadıkça yüreğindeki hüznün kat ve kat artar, yavaş yavaş bükülür, kalbin zamanın deliğinde hunharca çabalasa da, tek yapabileceğin şey alışmak, sadece alışmak... Dokunsan ağlayacak vaziyette olur gurbetteki insanlar; sanki herkes seni seyrediyor gibi hissedersin...

Hayattaki her şey daha zor, her şey daha yabancı, çok zorlanıyoruz. Zamanla her şey düzene oturdu gibi gözükse de değil, çok yabancılaşmış, çok özlediklerimiz memleketimizi. Çünkü her anımız, çocukluğumuz, hayallerimiz orada kaldı. Yaşlar altında kaldı hayallerimiz, istediklerimiz yıkıldı. Her şey eskisi gibi olsa anılarımınla yapboz yapsam, hiç unutulmaz günlerim olsa, çok isterdim. Ben ve benim gibi gurbettekiler, kendi yurdumuzu çok özlediklerimiz. O kadar çok fark var ki... Benim memleketim ve burası çok değişik. Gelenekler, görenekler, yiyecekler, dil, anlayışlar çok ayrı. Sanki örülü bir duvardan memleketime bakıyorum. Evet, Türkiye’de çok güzel ama ben burada doğmadım. Ben burada büyümедim. Ben burada yetişmedim. Memleketimin kokusunu arıyorum, arapça konuşan bir sürü insan var ama hepsi arapça konuşan istiyoruz...

Ben bir gün memleketime döneceğim. Buna inanıyorum ve orayı hiç bırakmayacağım. Gezmek için bile başka ülkelere gitmem çünkü gurbet gördüm, zorluk gördüm. Bu yaşantıyı sevmедim. Rahatlığı özledim, ben özümü özledim... Yurduma gitmek istesem de şu anda mümkün değil. Alışmamız lazım ama benim duygularımı benim gibiler anlar...

Beyan AL-DİLB

Durmadan

Ben değirmen oluyordum
Sen içimde akan su
Durmadan öğütüyorduk
birbirimizi
Tarla kuşlarına inat

Ben deniz oluyordum
Sen kıyılarıma vuran bir
sandalın
parçalanmış silueti
Durmadan yıkıyorduk
birbirimizi
Büyücülere inat

Ben güneş oluyordum
Sen içimde kararan bulut
Durmadan yağıyorduk
birbirimize
Soğuk mevsimlere inat

Ben tarih kitabı oluyordum
Sen içimde çürüyen zaman
Durmadan çiziyorduk
birbirimizi
Ferli öğretmenlere inat

Atilla Can

Sayfaların Ardında

Herkesin bildiği, kimsenin uğramadığı, aslında kapısı dünyaya açılan bu kütüphane, yüzlerce kitabı ağırladı. Tozlu rafları, eski ama tazeliğini dün gibi koruyan değerinden hiçbir şey kaybetmeyen kitapları taşıdı. Bu kitaplar hiç okunmamış, kıymeti bilinmemiş değildi. Aksine binlerce el gezmiş her defasında farklı şeyler fısıldamıştı.

Kimler duymuştu bu fısıltıları, kimlere dokunmuştu, pürüzlü sayfaları? Burası sanıldığının aksine aslında ıssız, kimsesiz ve sessiz değildi. Sol üst rafta Dostoyevski oturuyordu. 'Beyaz Geceler' diyordu. Yanı başında Victor Hugo 'Sefiller' diye karşılıyordu Fyodor'u. Sessiz değildi çünkü Beethoven dokunuyordu piyanosunun tuşlarına. Gitar sesleri de geliyordu bir yerlerden. Tüm klasikliğiyle arşenin vuruyordu kemana. Ortamın biraz buğulu gürültüsünü aksine simle boyanmış gibi, ısıldıyordu.

İnsan tüm duyularını kullanmakla yükümlü gibiydi burada. Kokuyordu, bir köşesinden melisa, başka bir köşesinden orkide. Yine de dışlamıyordu menekşeyi. Tüm bunları gördüğünü söyleyenler iksir yutmuş değildi. Belki biraz, biraz sayfaları uzun tutmuşlardı.

Zehra Aksu

Arayış

Beklediğim gün, gelecek bir gün elbette. O şafak tüm aydınlığıyla doğup bütün özgürlüklere yol açacak. Ben ve benim gibiler köleliğe mahkum kalıp özgürlüğe haykıramayanlar mahcup, mutsuz insanlar. Beklediğim gün gelecek bir gün ve köleliğe o ışık tutan elleri kıracağım. O en güzel kızıl ve mavimsi gökyüzü bir sokak lambası gibi aydınlatacak yeryüzünü, kibrit gibi yakacak içimi yakacak ki bulayım içtenliğimi. Ben beni bulursam dünyayı bulurum. Benim kendimi bulmamın sebebi en güzel günlerimin seninle dola- caktır. Ve yalnızlıklara özgürce haykıracağım ki ızdırap çekmeden bu çileyi bu eziyeti yırtıp atacağım. Sisli bir bulut gibi içim saydam ya da opak ol- masıdır. Kendimi bir bulsam ben ve benim gibilere özgürlüklere haykıracağım, haykıracağım ki seni bulayım. Bulayım ki ben beni bulabileyim. Sen benim kaybolan hayallerim, umudum var oluş sebebim. Seni kirlen- memiş çocuk bakışlarımda arı- yorum, seni bahardaki kelebek kanatlarındaki zerafette, merha- metle açılan göklerin kapısında arıyorum.

Nisanur Yavuz

Şeytan Eğlenceyi Sever

Ragıb el-İsfahani, varlıklar aleminin ikiye ayrıldığından bahisle, varlıklar aleminin yüksek akıllılar (Ma'kulât-ı Ulviyye) ve düşük hisliler (Mahsusat-ı Süfliye) olarak iki bölüm olduğunu ifade eder. Yine O'na göre, Allahü Teala'nın ilk yarattığı şey akıldır. O'nun aktardığı rivayete göre, Allah, akla, "İzzet ve celalim hakkı için nezdimde senden daha değerli bir şey yaratmadım; seninle alır, seninle veririm. Sevap da, ikap da sana göre olacaktır" demektedir[1]. Varlık aleminin özü ve özeti olan insan da varlıklar aleminin bu iki boyutlu yaratılışını bünyesinde taşımaktadır. İnsan yüksek aklın ve düşük hislerin arasında durmaktadır. Varlık aleminde dünya ötesi için yaratılmış varlıklar olan meleklerden daha yukarıda olabileceği gibi, dünya için yaratılmış düşük hisli hayvanlardan daha aşağıya da inebilir. İnsanın bu durumu onun irade sahibi olmasından, tercihlerde bulunabilmesinden kaynaklanmaktadır.

Alemi insan, insanı da kendisi için yaratan yüce Allah, insana varoluşunun iki amacı olarak kulluk ve hilafeti uygun görmüştür. Bu amaca uygun bir insanın var olabilmesi için de Allah, insanın ulvi melekelerine, aklına hitap etmekte ve onu düşünmeye, akletmeye yönlendirmektedir. Akletmenin ve düşünmenin bir sonucu olarak da insanın bu ağır yükü karşısında dertlenmesi, ağlaması doğal bir sonuç olacağı için Kur'an ağlamayı gülmenin önünde tutmuştur. Müşrikleri gülüp ağlamamakla eleştiren Kur'an[2], Peygamberleri ve onların yolundan gidenleri de övgüyle anarken, "İşte bunlar, Allah'ın kendilerine nimetler verdiği peygamberlerden, Âdem'in soyundan, Nuh ile birlikte (gemide) taşıdıklarımızdan, İbrahim ve İsrail (Ya'kub) 'in soyundan, doğruya ulaştırdığımız ve seçkin kıldığımız kimselerdendir. Onlara, çok merhametli olan Allah'ın ayetleri okunduğunda ağlayarak secdeye kapanırlardı.[3]" demektedir. Bu noktadan hareketle İslam'ın insanı, "insan" olabilmek, varoluş amacına uygun hareket edebilmek için düşünmeye, akletmeye ve bunun doğal sonucu olarak da hüznemeye, dertlenmeye ve ağlamaya yönelttiğini söyleyebiliriz.

İslam'ın insanı düşünmeye, akletmeye, hüznemeye, dert çekmeye yönlendirdiği kadar, İnsanın varoluşsal düşmanı olan Şeytan da insanı, hisleriyle, arzularıyla, duygularıyla hareket etmeye, eğlenmeye, unutmaya, dalanlarla birlikte dalmaya yönlendirmektedir. Bu amaç çerçevesinde Şeytani düzenler insanın insanlığından çıkması için sürekli bir eğlence kültürü yaratmaktadırlar. Avrupa'nın iki diktatörü Franco ve Salazar'a ithaf edilen 3F'lerden kesişen ikisi, futbol ve fiestadır. Fiesta, yani eğlence kültürü. Eğlence kültürü, toplumları yönetmekte ve şekillendirmekte yıllar boyu en büyük güç olmaya devam etti ve edecek. Bu devamlılığı şeytanın kendi taraftarlarına vahyi olarak yorumlayabiliriz. İnsanın doğasını iyi bilen ve tüm varoluşunu onun yaşam amacından, dosdoğru yoldan sapması üzerine adayan şeytan ve onun yönlendirdiği şeytani sistemler, hep aynı hedef üzerinde ilerlemektedir.

***

Toplumsal yaşamın henüz kabileler halinde devam ettiği Hz. Nuh öncesi dönemde, eğlencenin sektörleştiğine ilişkin çok fazla bilgiye sahip değiliz. Ancak bazı kaynaklarda Kabiloğulları'nın sahil şehirlerinde yerleşerek Habiloğulları'nı saptırmaya çalıştıklarına değinilmiştir. Ancak Hz. Nuh sonrasında büyük şehirlerin kurulması ve güçlü iktidar yapılanmalarının ortaya çıkmasıyla birlikte ekonomik faaliyetler ve paranın kontrolüyle birlikte eğlence bir sektör haline gelmeye başlamıştır. Babil topraklarında yaşayan Hz. İbrahim gençlik yıllarında kurumsal hale getirilmiş eğlencelere katılmayı reddediyordu. Aynı Babiller, başkentlerinde yaptıkları Zigguratları yönetimin merkezi haline getirirken bu tapınakları hem ticaret ve paranın merkezi hem de eğlencenin ve işretin merkezi olarak kullanmaya başlamışlardı.

Eski çağlarda putperest toplumlarda din ile eğlence kültürü birbirine girift haldedir. Öyle ki, eski çağ müşrik toplumlarının efendileri toplumlarını yönetmek için adeta eğlence temelli bir din icat etmişlerdir diyebiliriz. Çok tanrılı olmalarıyla övünen ve ülkelerine bin tanrı ili diyen Hititler-

de farklı Tanrılar için farklı şölenler düzenlenirdi. Şarap tüketiminin bolca yapıldığı şölenlerde, çeşitli yarışmalar, gösteriler ve danslar yer alırdı. Bu gösterilerde kendilerine palwatalla denilen şakşakçılar tutup eğlence dozunu yüksek tutmaya gayret ederlerdi.

Yunanlılarda başlayan Olimpiyatların temelinde de Din unsuru yer almaktaydı. Olimpiyat denilen eğlencelerin ve yarışmaların düzenlenme amacı yarı insan tanrıların eğlendirilmesiydi. Yine Yunan medeniyetinde ortaya çıkan tiyatrolarda Şarap ve Eğlence Tanrısı Dionysos için bahar şenlikleri düzenlenirdi.

Sümerlerin ve Romalıların müptezel eğlencelerinin merkezi olan Sodom ve Gomorra ile Pompei başlarına gelen helakler dolayısıyla bilgisi bize ulaşanlardır. Bu eğlence ve sapkınlık merkezlerinin varlığı ilk çağdan itibaren zenginleşen ve güçlenen iktidar sahiplerinin avutulması için bu merkezlerin kurulduğunu, bu merkezlerin halkların yozlaştırılması için birer araç olarak kullanıldığını gösteriyor.

Antik Çağın belki de en önemli süper gücü olarak görülebilecek olan Romalılarda eğlence ve haz kültürü de zirvededir. Günümüze olan tarihsel yakınlığı nedeniyle daha çok bilgi sahibi olduğumuz Roma, dinsel açıdan Yunan medeniyetinin izini süren yarı-insan tanrılara inanılan bir medeniyetti. Romalılarda eğlence kültürünün merkezi elbette ki arenalardı. Pek çok filme ve belgesele konu olan arenalar insanlık tarihinin yüz kızartıcı eğlence merkezlerinin başında gelir.

Eğlence Mekke müşriklerinin de dinlerinin bir parçasıdır. Ukaz Panayırı, ticaretin, para kontrolünün ve eğlencenin merkezinin Mekke olmasını sağlamıştır. Putları yılın belli dönemlerinde ziyarete gelen Araplar, Mekke liderlerine gizli bir Arap liderliği rolünü bahşetmişlerdir.

Yeniçağ sonrası Dünya efendiliğine soyunan Avrupa için de eğlence kendi inancını yerleştirmek için bir araç olarak kullanılmıştır. Devşirmek için geri kalmış dünyadan getirilen gençlere pozitivist inanç sistemiyle birlikte batılı eğlence kültürü de enjekte edilmiştir. Bu sebeple, 19. Yüzyıldan itibaren İslam ülkelerinde baş gösteren Jön hareketlerinin öncülerinin, hep batılı

gibi yaşayan, batılı gibi eğlenen ve bu kültürü kendi toplumuna aktaran Truva atları olduğunu görebiliriz.

***

İletişim yaygınlaştıkça şeytanın ortaya koyduğu eğlence kültürü Dünya üzerinde daha da etkisini arttırmaktadır. Antik çağlardan itibaren toplumları yönetmekte dinle birlikte bir araç olarak kullanılan eğlence kültürü toplumların yaşadığı coğrafyalar ve kültürler değişse bile birbirine benzeşen bir şekilde devam etmiştir. Çünkü nasıl ki Allah'a teslim olmuş insan Allah'tan vahiyle gelen bilgiyi almaya açıksa, şeytanlaşan insanlar da şeytandan gelen bilgiyi fısıltı yoluyla almaya açıktır. Yani şeytan da taraftarlarına vahyetmektedir. Tuzakları örümcek ağına benzeyen şeytan sürekli aynı tuzakları kurmakta ve taraftarlarına da aynı tuzakları telkin etmektedir. Şeytan yeryüzüne ilk indiğimiz günden beri biz insanoğluna benzer şeyleri fısıldıyor. Duygularımızı tahrik ederek, akletmemizi önlemek istiyor. Bunun için kurumsallaşıyor, fısıltısının gücünü, günahı süslü göstermekteki büyüsunü çağdan çağa yeniliyor. Müslümanın görevi, bir yandan bu fısıltılara kanmayarak kulluğunu; bir yandan da bu fısıltıların toplumları ifsad etmesini engelleyerek halifeliğini ifa etmektir.

Unutmamak gerekir ki, bataklığın kurutulması ancak o bataklığın fark edilmesiyle mümkündür.

---

[1] Ragıp El-İsfahani, İnsan İki Hayat İki Saadet, çev., Mevlüt F. İslamoğlu, Pınar Yay, Ekim 1996, İstanbul, s.37.

[2] Necm 60.

[3] Meryem 58.

Volkan TEKDEMİR

Adamın kapıyı çarpıp gitmesi ile yukarı çıktım. Eğer beni olmayacağını bilsem çıkıp ona karşı dururdum. Bu adam kafayı benim sahibim olan Meva ile bozmuştu.

Kendimi bildim bileli bu adam Meva'yı dövüp onu tutsak ediyordu. Hatta bazı geceler aç susuz bırakıyordu. Buna karşı durmayı o kadar çok istedim ki ama sonuçta ben bir kedi idim. O ise koca bir adam nasıl ona karşı durabilirdim ki. Bir bir ara karşı durmak istedim ama beni kapı dışarı etmesi ile bir daha ona karşı çıkmadım çıkamadım. Hatta evde ondan gizli yaşıyordum. Yukarıya çıktığında Meva'yı yerde yarı baygın ağzı yüzü kan içinde buldum. Her gün onu böyle buluyordum adam bütün hıncını Meva'dan çıkarıyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Meva'yı dövmesinin sebebi Meva'nın onu istemesi ve sevmemesiydi.

Meva beni yavruyken yağmurun altında bulmuştu ve o günden itibaren onunla yaşıyordum. Eşi ilklerde bir şey dememiş de ama Mevla bana ondan daha çok ilgi gösterince beni kapı dışarı etmişti. O günden sonra evde hep gizli kalıyordum.

Bu düşünceleri ile Meva'nın yanına yaklaştım ve miyavlamaya başladım. Bunu duyunca yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Meva adının anlamını taşıyordu adı gibi "cennet" gibiydi.

Kaç yıldır bir eve tutsak olduğu için birçok şeye özlem duyuyordu aileye, mutluluğa ama en çok özgürlüğe özlem duyuyordu bu yüzden benim ismimi 'Vuslat' koymuştu. Bu aşağıdan kapı sesi geldi adamın geldiğini anladım ama bu odada saklanacağı bir yer yoktu o yüzden odanın ortasında öylece bekledim. Adam gelince bir görmesiyle tutup camdan atması bir oldu yere düşünce orada öylece bekledim. Sabaha kadar orada pencerede bekledim ama ne o adam ne Meva gelmişti. Aklıma gelen düşünce ile akşam kadar yürüyüp oturduğumuz yerden bayağı uzaklaştım nereye gideceğimi bilmiyordum ama o eve bir daha gelmeyeceğim kesin de.

3 ay sonra...

Yanımda kartopu ile yürüyordum. Tabii siz kar-

topunun kim olduğunu bilmiyorsunuz. Kartopu benim hayatımı kurtarmıştı. Size olayı kısaca anlatayim;

Bir gün Meva'nın ne yaptığını düşünüp yolda yürüyordum ona o kadar çok alışmışım ki bir an bile aklımdan çıkmıyordu oturduğunda, kalktığımda, yemek yediğimde, hep aklımdaydı. O gün yine dalgın dalgın yürürken önüme sürü gibi köpek geldi onlara bulaşmamak için arkamı dönüp hızla yürümeye başladım. Ama içlerinden biri önünü kesip "nereye gidiyorsun buraya köpek hariç hiçbir hayvan giremez," dedi. Bense duyulmayacak bir sesle "Özür dilerim bir daha gelmem," dedim ve tam gidecekken sürüden başka biri böyle gelip kuralımızı çiğneyip gide-mezsın dedi.

Ben korkudan tir tir titriyordum. Birden üzerime doğru gelmeye başlayınca sağ taraftan bembeyaz bir köpek geldi ve onları yanına çağırdı hepsi toplanıp o köpeği dinlediler ne konuştuklarını duramıyordu 10-15 dakika geçtikten sonra sürüdeki köpekler bana sinirli bir bakış atıp gittiler. Herkes gittikten sonra bir tek kartopu kaldı onunla oturup 1 saate yakın konuştuk. Birçok ortak yönlerimiz vardı. Mesela onun da benim gibi bir sahibi varmış ama o kaybolmuş. O günden sonra kartopu benim arkadaşım olmuştu. Ona Meva'yı anlattım. Eğer bir gün Meva ile buluşursak kartopunu onu anlatacaktım.

Günler böyle giderken, bir gün kartopu ile parka gidelim dedik. Bu aslında bizim için çok önemli ve heyecanlıydı çünkü park çok uzakta bir yerdeydi. Öğle vakitlerinde birlikte yola koyulduk. Yolda dükkanların üzerinde, ağaçların üzerinde benim fotoğraflarım vardı. Çok şaşırmıştım benim fotoğrafımın ne işi vardı burada. Kartopu da aynı benim gibi şaşkıındı.

Parka varınca bir kargaşa ile karşılaştım bir sürü çocuk çocuğun peşinden koşan anne-babalar balon ve pamuk şekeri ve daha bir sürü şey. Ben böyle etrafı izlerken bir kadın gördüm bankta oturmuş yanındaki kediyi seviyordu. Bu kadın bana bir yerden tanıdık gelmişti. Yaklaştıkça bu kadını Meva'ya benzetiyordum, artık çok yaklaşıncı gerçekten Meva olduğunu anladım. Ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Arkamı dönüp gitmeye karar verdiğimde varlığı-

nı unuttum kartopu bana telaşına bakıp Vuslat neyin var ne oldu betin benzin atmış dedi. Ben-se yıllardır bu anı beklemiş olmanın heyecanı ile kartopu bankta oturan kadın sana bahsettiğim sahibim olan Meva kartopu bunu duyunca mevlaya baktı ve bana "eee hadi ne bekliyorsun kaç yıldır bu anı beklemiyor muydun," dedi. Ben ise üzgün bir ifade ile "ya beni tanımazsa ya da ya beni istemezse," dedim kartopu ise bana bakıp "zaten kaç senedir bana hep bu kadını anlattın nasıl iyi biri olduğunu nasıl güzel bir yüreği olduğunu söyledin. Şimdi ise korkuyorum diyorsun bırak bu yersiz kırıntılarını da hadi onun yanına git," dedi.

Kartopuna hak verip Meva'nın yanına gittim. İlk başta beni fark etmemişti ama daha yakınına gidince beni fark etti ve heyecanla banktan inip yanıma geldi ve vücudumun her yerine baktı herhalde patimdeki yarayı arıyordu, beni bulduğunda bacağımda derin bir kesik ve bu iz kalmıştı. Her yerime baktıktan sonra patime uzandı ve yarama baktı.

Benim yıllar önce kaybettiği kedisi olduğunu anlamıştı ve hem beni öpüyor hem ağlıyordu. Sonra yüzüme bakıp "Vuslatım seni sasıl özledim nasıl merak ettim biliyor musun seni her yerde aradım ama sonunda buldum," dedi ve yine beni öpmeye devam etti. ona kartopunu gösterdim o da bana eşinden nasıl kaçtığını anlattı.

Bu 3 yıl bana çok güzel şeyler kattı. Mese-la köpek ve kedilerin gayet de güzel dost olabileceğini ve en çok da bana özlem duymanın sonunda kavuşmak varsa ne kadar güzel olduğunu kattı ve hala dünyada iyi kalpli insanların olduğunu gösterdi.

BETÜL ALTUN

HAKİKATİN HABERCİSİ

Bir rüya gördüm.

Gecenin hiç tekin olmadığı, yıldızların hiç parlamadı, rüzgarın durmak bilmeden estiği bir geceydi. Şehirdeki herkes arabalarına binerek bir an önce buralardan uzaklaşmayı bekliyordu. Herkesin gidecek bir yeri vardı. Fakat benimle gidecek bir yerim ne de iki kelam edebileceğim bir insan vardı.

Sonra herkes uzaklaştı ve alabildiğini alan bu mütevazi şehirle baş başa kaldık. Koskoca gökyüzü, hırçın Deniz ve ben... O an sahip olduğun bir sürü şey vardı fakat ben yine de yalnızdım.

Sonra bir rüya gördüm.

Birini gördüm.

Hiç tanımadığım, tanınmamamış olmama rağmen oldukça aşına olduğum bir yüzdü. Kaçabilirdim ama yapmadım. O an hiç düşünmeden ona ruhumdaki açlığı sundum. Gözleri gönlümün kapılarını araladı ve 'yalnız değilsin,' dedi; tebessümle karışık sımsıcak bir sesle. Seni var edenin sonsuz aşkında ara bulmak istediklerini.

Bu sesin sahibi adım adım uzaklaşırken kalbimde O'na karşı bir yakınlık hissiyle uyan-dım. Kim bilir belki de şimdi rüya görüyorum uykuda gördüğüm hakikatin habercisi karşı-sında.

Rahel

FANUS

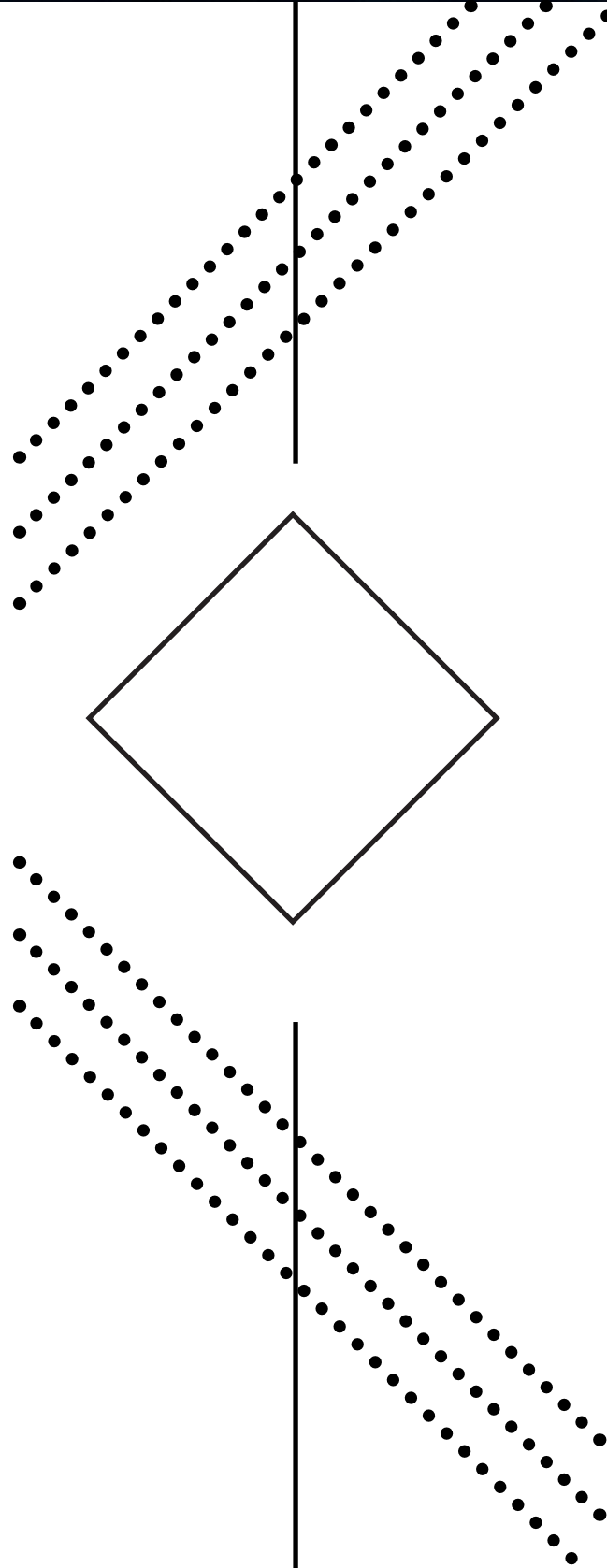
Bir el parmakları adeta ordu gibi bütünleştğinde ortaya çıkan görünüm kadardır her insanın kalbi. Kimi zehir pompalar ,kimi ise bir parça umut... Kalplerini camdan fanusta saklayan insanlar ,hayatlarını hiçlik ve suskunluk üzerine kurmuş.

Hayatları bir kuğu gibi beyaz görünse de, dişlerini bir aslan gibi güçlü olmak için sıkırlar. Her zorluğa kendileri için katlanır, hayatın onlara attığı her darbeye her zorlukta daha da güçlenirler. Bundandır ki bu insanları yenmek, altı dolu bir kabı ağzına kadar su doldurmaya benzer.

Kaderlerinden dolayı girdikleri o savaştan sağ çıkabilmek herkesin harcı değildir belki ama bunu başaranlar, o fanusu kırıp kaçabilenler, özgür olmakla birlikte nefes almanın ve gerçekten yaşamının gücüyle kanatlanır, yeniden hayata bağlanır. Umut değil midir zaten insanı ayakta, hayatta tutan kaynak. Herkes etrafına toplanmış düştüğün bataklığa saplanmanı beklerken, derin bir nefes alıp ayaklanmak, yeniden yeşermektir aslolan.

Hayatında her ne yaşamış olursa olsun bir şekilde ayakta kalmaya çalışan, kalbi oyun hamuruna çevirilmiş olsa da dik durabiliyorsa, hala yaşamak ve hayal kurmak için bir sebebi varsa işte kemale erme budur. insanın o kalbine hançerle de vurulsa yine de dik duruşunu bozmaz, ayakta kalır ve mücadele eder.

Melisa Bektaş

KIRIK DAL

Zevahir, saatin ilerlemesinden dolayı boşalmaya yüz tutmuş taşlı kaldırımında, kulağına kulaklığını takmış en sevdiği şarkıdan bir kısma mırıldanarak eşlik ediyordu. Aslında aklı pek yerinde sayılmazdı o dakikalarda. Düşünemiyor sadece vücudu ne yapmak isterse onu yapıyordu. Kalbi yönünü bulmak isteyen bir pusula gibi hareket ediyordu. Ruhu ve bedeni ikiye bölünmüştü sanki. Hafızası yerinden kopmuştu. Bu yüzden aklını kullanamayan her insan gibi şu an bedenide, kumandası bozulmuş ve kontrolden çıkmış başıboş bir robottan farksızdı. Soğuk, akılsız ve kontrolsüz...

Zevahir, kendi sonunu hazırlayacağını farkında değildi. O ağır psikolojinin içinde yüzerken her yaptığı gibi şu an da yapacağı şeyin de farkında değildi. Sadece yürüyordu. Yalın ayak, yalnız başına, boş bir arazide, onu içine bekleyen içindeki nehrin akarak onu götürdüğü lacivert okyanusa gidiyordu. Onu kurtaracak kimsesi olmayan bir kimseydi Zevahir. Annesi, babası, arkadaşları bile onun kimsesi olmuyordu.

Yorulmuştu artık. Onu iyileştirmek isterken onu çıkmaza iten doktorlardan, onların yazdığı ve aklını kaybetmesini sağladığı ilaçlardan ve onu bunların yaşanmasına iten hayattan...

Aslında ilk başlar çok çabalamıştı. Yaşamayı denemişti. Ama göz pınarlarından içine akarak biriken nehir artık taşmaya başlamış ve onu boğmaya başlamıştı. Her şey gibi bunu da tek başına halledememişti, becerememişti işte.

Boşluğa bir adım kaldığında otomatik pilota olan bedeni ikaz vererek durdu. Zevahir'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki pompalanan kanı parmak uçlarına kadar hissediyor, kulakları çınlıyor, gözleri ayın yarattığı yakamozu bile göremeyecek kadar kararıyordu. Yapacağı tek bir hareket onu dönüşü olmayan bir sonun, başlangıç çizgisine düşürecekti.

Saçlarında yeni yeni hissetmeye başladığı karayeller irkilerek gözlerini açmasına sebep olmuştu. İlaçlar etkisini yitiriyordu ama o hala aklını kaybettiği a`rafta tek başına savaş vermekle meşguldü.

Bedeni havadaki soğuk rüzgâr ile titriyor, titreyen bedeni içindeki nehirde dalgalar yaratıyordu ve bacakları içindeki bu sarsılmaları artık kaldıramıyordu.

Kafasının içinde 7 şiddetli bir deprem yaşandığında bedeni bu şiddeti kaldıramayan bir bina gibi yıkıldı. Kendini havada süzülerek boşluğa

düşerken buldu ve sonunda içindeki nehir okyanusla harmanlanmaya başladı.

Buzlar içine düşmüş gibi irkilen bedeni derinlere çekiliyor ve o ağırlığın verdiği acıyla, Zevahir okyanusun kollarından ayrılmak için çırpınıyordu. Okyanus ruhunu da içinden çekiyordu ve bu Zevahir için dayanılmaz bir acıydı. Tutmak için çabaladığı nefesi ona ihanet ederek okyanusla iş birliği yaptı ve ona karıştı. Zevahir'in ciğerleri artık yeni, taze bir nefes istiyordu. Bedeni, ciğerlerindeki bronşların boşluğunu doldurmak ve ciğerlerini kandırmak için onların bu ihtiyacını su ile karşıladı. Zevahir artık ölüyordu ve ölüm onun içinde bulunduğu durumun en acı veren kısmıydı. Bedeni kazanmıştı ve son anda onu kurtarmak için yerine gelen aklı susturmak için önüne bir kepenk indiriyordu.

Zevahir artık hissiz bir bedenden ibaretti ya da okyanus onun aklıyla anlaşma içerisindeyken bedenine bir oyun oynamış ve ruhunu ödünç almıştı.

Odayı dolduran sinyal seslerinden daha baskın bir ses Zevahir'in kulaklarını tırmalıyordu. Yüzünü buruşturarak elini kulaklarına götürdü ve boğuk çınlamaya son vermeye çalıştı. Bedeni sanki birkaç gün öncesindeki düşmanlığını yitirerek aklıyla ateşkes ilan etmiş ve kendi iradesiyle vücudunu yönetmeye izin vermişti. Gözlerine inen kepenkler göz bebeklerini istila eden ışıktan dolayı kırışarak açıldı ve etrafa bakındı.

Duvarları, mobilyaları ve örtüleri bembeyaz döşenmiş bir odadaydı. Kulağındaki çınlama kendini geri çektiğinde vücuduna bağlı olan makinelerin sinyal seslerine kulak kabartıp onlara da baktığında bulunduğu yerin bir hastane odası olduğunu anlamıştı. Son olanlara dair pek bir şey hatırlamıyordu.

İçeri giren uzun boylu, zarif kadına baktı. Kadın onu uyanık görünce mutluluğu ve neşesi yüzüne yansımış, esmer olan teni birden iri gözlerindeki ışıltıyla parlamıştı.

"Uyanmana çok sevindim Zevahir. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu daha önce hiç görmediği bu kadın. Doktor olabileceğini düşünmüştü ama doktorların önlükleri olabileceğini düşünerek bu seçenekten vazgeçmişti.

"Bilmiyorum, yani nasıl hissettiğimide, sizin kim olduğunuzu da ve ben neden buradayım?" dedi çıkması için zorladığı sesiyle. Aslında sesini

çıkması gerekenden daha az çıkmasını sağla-
yan, ses tellerinin yıpranmış oluşuydu.

Kadın yatağı yanına bir sandalye çekerek otur-
du. "Hatırlamıyor musun?" dedi gayet sakin ve
profesyonel olduğunu belli eden sesiyle.

Zevahir başını iki yana salladı ve sesini çıkar-
madan kadını dinlemeye koyuldu. Olanları öğ-
rendiğinde, olaylar yerine oturmuştu ve aklına
ufak bir detay bile gelmişti. Zevahir o gün ilaçla-
rını içmekten bıktığı için onları almamıştı.

"Neden yapmış olabilirsin bunu?" dediğinde
karşısındaki kadın daldığı düşüncelerden sıyrıl-
dı. "Çünkü o ilaçlar beni sadece öldürüyordu,
bende içmek istemedim. Çünkü kendim olamı-
yordum ve aklım yerindeyken yaşamak istiyor-
dum. Çünkü o ilaçlar beni yok ediyordu." dedi
Zevahir durumundan isyan ederken. Kadın onu
anlayışlı bir şekilde dinliyor bazen dediği bazı
şeyleri kağıtlarına geçiriyordu.

"İlaçları bende sevmezdim ve biliyorum bunu
sen yapmadın. Ama herkes sen yaptın sanıyor.
Onlara bir açıklama yapamayacaksın, yapar-
san da onlar için geçerli sayılmayacak. Çünkü
insanlar sadece bildiklerini okurlar, bilmedikle-
rini kulak ardı ederler. Ama endişe etme ben
senin için onlarla konuşurum." dedi kadın Ze-
vahir'in endişesini anlayarak. Aslında bu durum
onun için yabancı sayılmazdı bu yüzden soğuk
kanlı bir şekilde onu teselli ediyordu. Zevahir
şimdiden ona alışmıştı bile. Sonuçta ilaçlardan
nefret eden ve onları ona içermeyecek tek kişi
karşısındaydı.

Zaman akmış, kendine bir yatak oluşturmuş ve
o zaman yatağında sorunsuzca akıyorken bü-
tün sorunları da beraberinde götürmüş. Zevahir
artık aklı başında, kendile barışık, hayalleri için
savaşan bir erkek olmuştu. Artık sadece tedavi-
ler sırasında bulunduğu hastanenin, derin uy-
kudan uyandığı gün karşısında bulduğu melek
gibi bir kadın olan doktoru için özel hazırlanmış
cennetindeydiler. Orası onun için cenneti çünkü
eski tedavisinin yapıldığı bunaltıcı beyazlıktaki
odalardan birinde değildi. Etrafında her renkten
bir bitkinin bulunduğu, sohbet etmek için yerde-
ki güzel işlemeli minderlere oturdukları ve her
geldiğinde onun için hazırlanmış atıştırmalıkların
bulunduğu bir sehpa vardı. Bunlar onun ra-
hat olmasını sağlıyordu. Sanki bir arkadaşına
ziyarete gitmiş ve onunla sırlarını paylaşıyor-
muş gibiydi. Arkadaşı ona özeldi çünkü sadece
bir hasta kabul ediyordu.

"Bugün sana güzel bir haberim var." dedi ar-
kadaşı Zevahir'e. Bu onu heyecanlandırmıştı.

"Nedir?" dedi cevabını kısa tutup bir an önce
ondan gelecek habere kulak kabartarak.

"Bugün ben sana kendimi anlatacağım." dedi-
ğinde şaşırmıştı aslında. Buraya geldiğinden
beri ona kendini açan kişi Zevahir'di. Aslında
şimdi ona ne anlatacağını da merak etmişti.
Merakla ona baktı "Dinliyorum,"

"Seninle ilgilenmek istememin sebebi neydi bi-
liyor musun?"

"Acınası durumda olmam mı?" dedi gülerek Ze-
vahir. Arkadaşı gülümsedi "Hayır, benim duru-
mumdaydın ve sana neyin iyi geleceğini en iyi
ben biliyordum." dediğinde Zevahir şaşırmıştı.
Tam anlamıyla anlamamıştı. "Biliyorum biraz
tuhaf geldi bunu duymak. İşin aslı şu ki benim
sorunum başladığında bende seninle aynı yaş-
lardaydım. Bende çıkmazdaydım, düşüyordum,
ilaçlar beni senin deyiminle 'öldürüyordu'. Son-
ra kendi kendimin arkadaşı oldum ve bunun
üstesinden gelmeye çalıştım. Bu konuda tama-
men yalnızdım. Çünkü biliyordum ki nereye gi-
dersem bana o iğrenç ilaçlar tekrar yazılacaktı.
Üstesinden geldim ve her psikiyatrist gibi bir-
çok hastam değil gerçekten iyileştirdiğim birkaç
hastam oldu. Sende onlardansın. İyileştin hatta
çok iyi bir hal aldın. Bana hayal kırıklığı yaşat-
madığın için teşekkür ederim." diyerek sözünü
bitirmeye hazırlandı. "Buraya gelerek bana gü-
vendiğin ve iyileşmek için bana yardım ettiğin
için teşekkür ederim. Ara sıra ziyaret etmeye
gelebilirsin ama bundan sonra bana ihtiyacının
olduğu bir hayatın olmayacak çünkü sende ar-
tık gücünü bilen farkında birisin ve sorunlarınla
nasıl başa çıkacaksın bunu biliyorsun." dedi ve
sözünü bitirdi. Yanından hiç ayırmadığı defte-
rin arasından bir zarf çıkarıp Zevahir'e uzattı.
"Bunu buradan gittiğinde oku..."

Zevahir evine gitmiş odasındaki yatağına otur-
muştu. Öylece elindeki pembe zarfa evire çevi-
re bakıyordu. Daha fazla dayanmayarak açtı ve
içindeki beyaz kâğıdı açtı:

"Hiçbir çiçek sarsılmadan açılmaz. Bu dünya-
nın en güzel çiçekleri sarsıldığı için açıldı ve
gençlik, hayat dalgalarına sürüklenirken, karşı-
laştığımız bir avuç toprak gibidir. Tüm gücünle,
gelgitlerle savrulursun."

Aynisa Dursun

Faliyetlerimiz

Kanuni Kız Anadolu İmam-Hatip Lisesi olarak öğrencilerimizin sanatsal kültürel ve sportif olarak gelişimine emek harcamaya devam ediyoruz. Okulumuzun İkinci döneminde eğitimi verilmeye başlayan Geleneksel Türk Okçuluğunda ilk başarılarımızı kazandık. Hasanağa İlkokulu'nun ev sahipliğinde düzenlenen Bursa'nın ilk okullararası Geleneksel Türk Okçuluğu turnuvasında okulumuz 6 farklı kategoride mücadele etti. Toplamda 7 farklı kategoride ikiyüzü aşkın sporcunun yarıştığı müsabakada Geleneksel Türk Okçuluğu eğitimi okulumuzdan alan Merkez Anadolu İmam Hatip Lisesi 5. sınıf öğrencisi Ahmet Tekdemir, 5. ve 6. sınıf öğrencilerinin mücadele ettiği küçük erkekler kategorisinde Bursa il üçüncüsü olurken, Okulumuz Öğrencilerinden Ayşe Ci-

Okulumuzda Türk Tasavvuf Musiki Korosu için ilk dönem yapılan seçmelerden sonra korumuz ikinci dönem oluşturularak faaliyetlerine başladı. İlk konserini 12 Mart İstiklal Marşı'nın Kabulü ve Mehmet Akif'i Anma Programında veren korumuz halen çalışmalarına Müzik Öğretmenimiz Seçil TATLİCAN EVSİZLER'in yönetiminde devam ediyor. Ayrıca korumuza ek olarak okulumuzda Edebiyat öğretmenimiz Sabahattin YAVUZ ve Arapça öğretmenimiz Esra KOCAMAN'ın rehberliğinde ney üfleme ve bendir vurma eğitimleri de devam ediyor.

velek 7. ve 8. sınıf öğrencilerinin mücadele ettiği yıldız kızlar kategorisinde Bursa 3.lüğünü yine aynı kategoride Rabia Didik, yıldız kızlar Bursa il birinciliğini kazandı. Lise öğrencilerinin katıldığı Genç Kızlar kategorisinde 9-C öğrencilerimizden Rabia Sude Köseoğlu 3. lüğünü alırken, 10-A öğrencimiz Zehra Betül Yılmaz turnuvada Bursa 1. liğini aldı. Madalya töreninde 21 madalyanın 5'ine ulaşan öğrencilerimiz ikinci dönem başladığımız Geleneksel Türk Okçuluğu çalışmalarımızın ilk meyvelerini vermeye başladığını gösterdi. Turnuvaya katılma cesareti gösteren tüm öğrencilerimize, okulumuza Geleneksel Türk okçuluğunu sevdiren Beden Eğitimi Öğretmenimiz Erdem Gömleksiz'e okul olarak teşekkür ediyoruz.

Okulumuzun tek 8.sınıf erkek sınıfı olan 8-C sınıfımız katıldığı futbol turnuvasında eleme turunda da 3-0'lık net bir galibiyet alarak son 6 takım arasına katıldı. Beden Eğitimi öğretmenimiz Erdem GÖMLEKSİZ'in yönettiği 8-C sınıf takımımız daha önce ilk iki maçını da kazanmıştı.

Okulumuzun Uludağ Gezisi 13.01.2019 tarihinde yapıldı. Gezimiz sabah kahvaltısı, kızakla kayma, dağa yürüyüşü, oteller bölgesi gezisi ve öğle yemeği şeklinde oldu.

İstiklal Marşı'nın kabul edildiği 12 Mart gününe yaklaşırken okulumuzda İstiklal Marşı'mızı anlamaya ve yaşatmaya yönelik etkinliklerimiz devam ediyor. Bu çerçevede okulumuzda düzenlenen İstiklal Marşı'nı Güzel Okuma Yarışmasında birinci olan okulumuz 11-A şubesi öğrencilerinden Gülten ALTAY, okulumuzu 20 okulun katıldığı İlçe yarışmalarında temsil etti. Öğrencimiz başarılı performansı sonrasında üçüncülük kürsüsünde okulumuzu temsil etti. Öğrencimize ve onu hazırlayan Edebiyat öğretmenimiz Sabahattin YAVUZ'a teşekkür ediyoruz.

Okulumuzda geçen yıldan bu yana devam eden masa tenisi eğitimlerimizde edindiğimiz becerileri masa tenisi turnuvasında sergiledik. Okulumuzun masa tenisi turnuvası kızlar ve erkekler olarak iki ayrı müsabaka şeklinde yapıldı. Kızlar masa tenisi turnuvasında final maçı 10/D sınıfından Semanur SEZGİN ile 9/C sınıfından Gülsüm ALKAN arasında yapıldı. Semanur SEZGİN kızlar masa tenisi turnuvasının birincisi olurken, ikinciliği Gülsüm ALKAN aldı. Erkeklerde masa tenisi turnuvasının finalini 8/C sınıfından Emrihan DURGUT ile yine 8/C sınıfından Muhammed Ali BOZKURT yaptılar. Okulumuzun erkekler masa tenisi turnuvası birinciliğini Emirhan DURGUT alırken ikinciliği Muhammed Ali BOZKURT aldı. Turnuvaya katılan tüm öğrencilerimize ve Beden Eğitimi öğretmenimiz Erdem GÖMLEKSİZ'e teşekkür ediyoruz.

Kanuni Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde, öğrencilerimizdeki Sosyal Yardımlaşma Bilincini geliştirmek, öğrencilerimizin üretkenliğini arttırmak, el becerilerini geliştirmek ve topluma faydalı çalışmalarda bulunma ahlakını kazandırmak amacıyla ekim ayından itibaren "Yumaklar Pamuklarla Buluşuyor" isimli projemizi hayata geçiriyoruz.

"Yumaklar Pamuklarla Buluşuyor" projesinde meslek dersi öğretmenlerimizden Nejla KOR, öğrencilerimize örgü örmeyi öğretiyor. Yumaklarını ve şişlerini alan öğrencilerimiz ihtiyaç

sahibi teyzeleri ve dedeleri (pamuklar) için atkılar örüyorlar.

Ekim ayının ilk haftasından itibaren okul mescidinde Nejla KOR öğretmenimizin rehberliğinde yürütülen üretim çalışmalarımız ilk ürünlerini verdiğinde öğrencilerimizin el emeği göz nuruyla atkı yaptıkları, kazak yaptıkları yumaklar pamuklarla buluşacaklar.

Farklı sosyal etkinliklerimizle okulumuzu ders saatlerinin dışında da eğitim açısından elverişli bir ortam haline getirmeye devam ediyoruz. Okulumuzun son iki haftası 11. sınıflarla "Anne Gibi" filmini, 10. sınıflarla "Çağrı" filmini, 9. sınıflarla "Cennetin Rengi" filmini izledik. Önümüzdekigünlerde "Lorenzo'nun Yağı", "Pal Sokağı Çocukları" filmlerini de izleyeceğiz.

kanuniimamhatip.meb.k12